

AVE MARIA

"AVE MARIA"

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by
THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
upravnništva:
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.
Tel.: Lemont 100-J-2

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$3.00 na leto.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA ENAJSTE ŠTEVILKE.

Na pomoč poplavljenecem	337	Častna straža (Rev. Plaznik)	353
Moj Bog je dolar (p. Bernard)	338	Apostolstvo molitve (Rev. Plaznik)	354
Ko se vam ne zdi, bo Sin človekov prišel (pes.)	339	Razlaga sv. maše (Rev. Jos. Pollak)	355
Žalost in veselje v vicah (Rev. F. Zabukovec) ..	340	S frančiškanskih vrtov (p. Krizostom)	357
Ex Oriente Lux (p. Stanko M. Aljančič)	342	Blagoslovitev cerkve sv. Frančiška v Šiški	359
Njegov klic (br. Martin Berlec)	343	Čast družini, ki jo zasluži	361
Čudodelni praški Jezušček (Sr. Sabina)	345	Glasovi od Marije Pomagaj	362
Spomini iz lepih dni (K.)	347	Na razgledu	364
Imelda (igra—p. Kriz. Sekovanič)	349	Naš Radio	366

Kupite si takoj

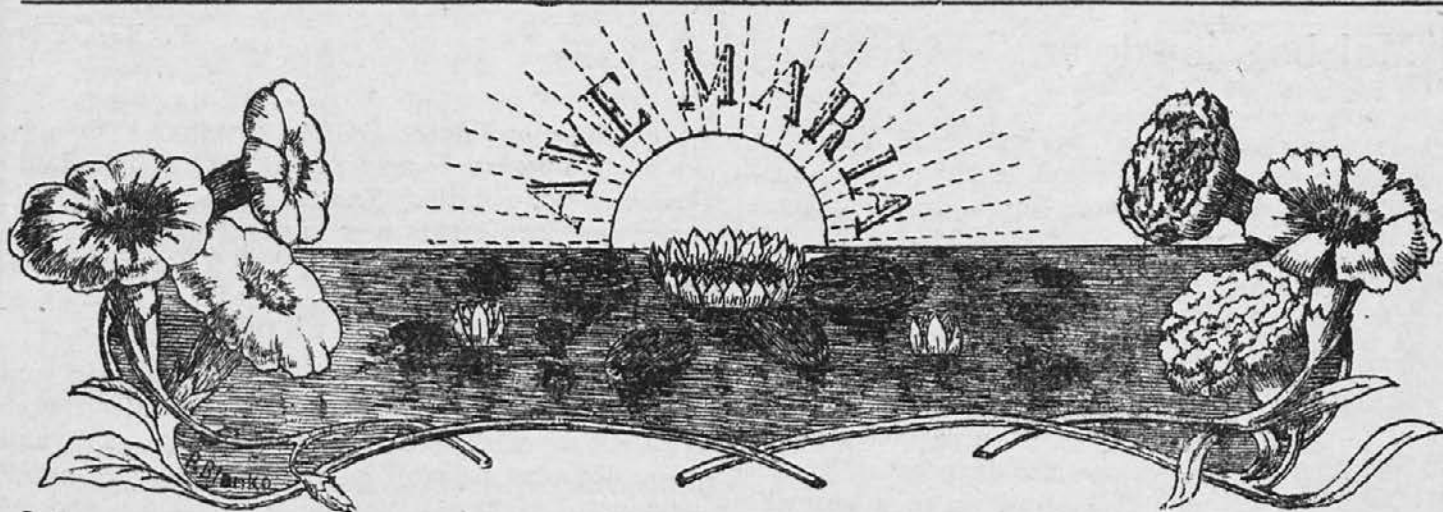
KOLEDAR AVE MARIA

za leto 1927,

ki je že izšel. - Imamo ga le omejeno število.

Cena 50c. -- V Evropo 75c.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Na pomoč poplavljenecem!

Silno veliko trpi letos naša stara domovina, mila nam Slovenija. Kdo ni bral o strašnih povodnjih, ki so pred dobrim mesecem razdejale cele doline in uničile celim vasem takorekoč vse? Strahota je prebirati poročila o teh dogodkih v časopisih in pismih iz starega kraja.

Toda nikomur nič ne pomaga zgolj naše sočutje s ponesrečenci, ako ostane samo pri čuvstvih in besedah, ako ne hitimo nesrečnim rojakom **DEJANSKO NA POMOČ**. Sami imamo tisoč potreb, to je res, ali oni tam doma jih imajo milijon! Zato ne smemo ostati brezbrizni ob tem uboštvu, temveč moramo vsak po svojih najboljših močeh nekaj storiti.

V ljubljanski škofiji so razpisali javno nabiranje po cerkvah in v svojem pozivu na vernike pišejo škof tako-le:

“Nepregledna je škoda, ki jo je napravila zadnja vremenska neizgoda s poplavo zlasti v poljanskem okraju nad Škofjo Loko in v okrožju Polhogradca.

Razenda so porušene javne naprave (ceste in mostovi), je zadela neizmerna škoda mnogoštevilne

prebivavce teh krajev. Mnogi so izgubili dom, oravo, živino, živež in obleko, kar še huje občutijo, ker je zimski čas že blizu. Javna pomoč ne bo zadostala. Nujno je potrebno in prav, da se oglasi tudi splošna krščanska ljubezen do bližnjega in da blagi verniki, vsak po svojih močeh, prispevajo za lajšanje bede prizadetih.”

Tudi naši ameriški listi so že menda vsi prinesli pozive na tukajšnje rojake. Njim se z vsem srcem pridružujemo tudi mi. Kak tolar bi zmožel vsak.

V prvi vrsti prosimo, da vsak pomaga svojcem, ki so trpeli. Naj jim pošlje naravnost. Kdor je pa tako srečen, da med svojci nima potrebnih, lahko pošlje župnijskim ali občinskim uradom najbolj nesrečnih občin v Poljanski in Polhograjski dolini. Vsak dar bo hvaležno sprejet.

Ako pa nočeš naravnost v stari kraj pošiljati, lahko oddaš tu nabiralnim akcijam, ki bereš o njih v svojem listu, gotovo bo prišlo vse na pravo mesto.

Odpri srce, odpri roke,
otiraj bratovske solze!

"Moj bog je - dolar..."

P. Bernard:

RAVNOST neverjetno!

Sv. Pavel je nekoč zapisal, da so na svetu ljudje, ki jim je bog — trebuh.

Ko sem včasih te besede bral, so se mi zdele zelo hude. Mislil sem si: Bog ve, je li sv. Pavel to kar tako zapisal, češ: tisti ljudje žive in delajo tako, kot bi bil trebuh njihov bog — ali je pa morda res na svojih misijonskih potovanjih naltel na take ljudi, ki so se posmehovali njegovim naukom o Bogu, se pogladili po rejenem trebuščku in zasmehljivo rekli: to-le je moj bog . . .

Skoraj neverjetno se mi je zdelo, da bi se bilo sv. Pavlu v resnici kaj takega zgodilo. Vendar — danes verjamem, da je moralo biti tako.

Zakaj danes verjamem?

Pogosto sem bral o nekaterih Amerikancih — tudi o slovenskih Amerikancih, da je njihov bog — dolar. Ko sem to bral, se mi je vselej zdelo, da je ta očitek prehud. Mislil sem, da je to le nekako podtikanje, da pa v resnici nikogar ni, ki bi zares trdil, da je njegov bog — dolar . . .

Žal, imel sem mnogo prilike, da sem se o nasprotnem prepričal. Da, res so v Ameriki ljudje, tudi od slovenske matere rojeni, ki trdijo, da je njihov bog dolar. Da me prav razumete, ne mislim reči: ti ljudje samo tako žive in tako ravnajo, kakor bi bil dolar njihov bog in kakor bi ne verovali v nobenega drugega Boga — ne, ti ljudje povedo človeku v obraz, da je njihov bog dolar.

Sam sem se o tem prepričal, sam sem jih slišal na lastna ušesa, da, ko sem jih vabil v cerkev, so se mi posmehovali in so rekli: Mi ne hodimo v cerkev — naš bog je dolar . . .

Sedaj tudi rad verjamem, da so živeli v času sv. Pavla ljudje, ki so apostolu v obraz govorili: naš bog je — trebuh . . .

Saj je nazadnje skoraj eno in isto, naj bo že bog trebuh ali pa dolar. Nič ni novega pod solncem, je dal zapisati Sv. Duh v knjigo modrosti.

* * *

Strmim nad to vero v boga, ki mu je ime dolar. Čudim se, kako more misleč človek v tem bogu iskati zveličanja zase in za svet.

Poslušajte nauke o bogu dolarju, kakor sem jih pri njegovih spoznavavcih moral poslušati jaz.

Bil je mož, ki mi je oznanjal vero v svojega dolarskega boga. Takole je govoril:

"Bil sem bolan in ubog kot največji siromak, pa mi ni živa duša pomagala. Nasproti temu sem pa

videl, da se prav dobro godi tistim, ki imajo dolarje, ki si lahko pomagajo z zdravniki, z zdravili, z dobro hrano in tako dalje. Takrat sem spoznal, kje je pravi bog, prejšnjega sem zapustil in sedaj verjamem samo še na svojega. Na ljudi in na vašega Boga pa ne dam prav nič."

Pa sem mu odgovoril:

"Ljubi mož, čemu se jezite na one ljudi, ki vam niso pomagali v vaši nesreči? To so bili očitvidno sami spoznavavci vaše vere v dolar, zato so ravnali samo dosledno po svoji in vaši veri, ako niso hoteli pomagati. Komur je bog dolar, takemu nujno samo oni nekaj velja, ki ima dolar, ki je bogat. Vsi drugi so mu nič. Vi bi bili morali takrat ravno to spoznati, kako strašna in brezsrčna je vera v dolar, obžalovati bi bili morali, da je vera v Boga v vaši takratni okolici tako mrtva, skleniti bi bili morali, da boste, ako ozdravite, skušali v sebi in v svojem bližnjem tisto mrtvo vero zopet oživiti, da se vam v morebitni drugi boleznini ne bo tako slabo godilo, kot se vam je v prvi. In pa še na druge uboge ljudi bi bili lahko pomislili. Ako bo zavlada po vsem svetu vera v dolar in samo v dolar, ne bo nikoli nikogar, ki bi siromakom prihitel na pomoč."

"Govorite, kar hočete," mi je rekel mož, "jaz ostanem pri svojem."

"O, mož, velika je vaša vera in jaz jo občudujem, to pa toliko bolj, ker je strašno nedosledna, ker je naravnost proti človeškemu razumu, kot sem vam ravnokar pokazal. In taka vera je težka, stokrat težja, nego moja. Se pa še drugič kaj pomeniva, za sedaj pa z Bogom — pardon, hočem reči: z dolarjem . . ." —

In je bila žena, ki mi je podobno razlagala vero v boga z imenom dolar. Takole je govorila:

"Solit se pojdite s svojo vero v nebesa in sploh v posmrtno življenje. Duše ni, življenje po smrti ni. Kar je, je tu na svetu, potem je vsega konec. Zato je pa namen življenja ta, da tu uživaš, kolikor moreš, da se dobro imaš, kolikor se moreš, z drugo besedo: dolar je bog. Zakaj pa vaš Bog nič ne pomaga, dolar pa presneto dobro pomaga tistim, ki ga imajo. Le pogledjte kapitaliste, kako jim gre. Zakaj pa ne greste duhovniki z nami zoper kapitaliste, da bi ne pritiskali tako strašno na nas siromake, da bi se jim odvzelo njihovo ogromno bogastvo in se razdelilo siromakom?"

"Nesrečna žena, kaj pa govorite?" sem se ji odkritosrčno začudil. "Vi oznanjate meni vero v dolar, ki je za vas edina prava vera, v isti sapi pa tako grdo govorite zoper svojo lastno vero. Kako morete biti apostol svoje dolarske vere in obnem njen preganjavec?"

"Zdaj vas pa ne razumem."

"No, kaj bi me ne razumeli! Le pomislite! Ako je dolar bog, ako je uživanje na tem svetu edini namen življenja, potem ravnajo kapitalisti samo dosledno po svoji veri, ako grabijo na kup in razkošno žive. To bi bil velik greh zoper vašo vero, ako bi kak duhovnik ali kdorkoli skušal prisiliti kapitaliste, da bi nehali kopičiti bogastvo in izžemati siromake. In če ste vi v svoji veri v dolar količkaj dosledna, morate tudi zase želeti, da postanete kolikor mogoče hitro kapitalistka in se vsedete na milijone."

"Hm, če bi se le mogla!"

"Dobro, to je po vaši veri dosledno, toda strašno nedosledno je, da grmite zoper kapitaliste in pravite, da je vaša cerkev socializem. To pa ni več po vaši dolarski veri. In na duhovnike se jezite, da držijo, kakor pravite, s kapitalisti. Vi bi se morali po svoji veri najbolj jeziti na tiste duhovnike, ki uče, pritrgovati samemu sebi in dajati miloščino. Jeziti bi se morali na Kristusa, ki je rekel, da bo jako težko prišel v nebesa bogatin, ki je navezan na svoje bogastvo, jeziti na papeže, ki so že toliko storili za

delovno ljudstvo z besedo in dejanjem — pa se greste, sirota, kregat čez duhovnike zato, ker po vašem prepričanju držijo s kapitalisti. Veseli bodite, da je tako, če je res. Glejte, vsi duhovniki so postali spoznavavci vaše dolarske vere . . ."

"Saj so res, so ja!"

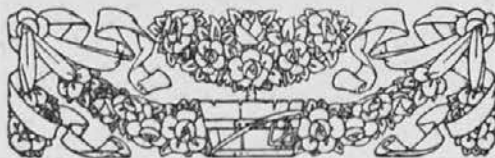
"All right, gospa, potem pa mislim, da morate vi biti jako velika prijateljica duhovnikov in jaz upam, da bova izvrstno shajala."

"Le norčujte se, jaz pa le vem, kar vem, vaši nauki so pa samo še za otroke. Živ človek jih več ne verjame."

"Hm, gospa, se pa drugič pomeniva o tem, kdo je tisti 'živ človek.' Jaz bom zaenkrat še ostal pri svoji dosedanji veri, ker se mi zdi vaša pretežka in je proti zdravemu razumu. Pa srečno, gospa, le še premišlujte o tem, kar sva se danes pomenila."

* * *

Res, čudna je vera v dolar in ima posebno lastnost, da zmeša dar zdravega premišljevanja vsakemu, ki se ji zapiše in postane njen spoznavavec.

Rev. Janez Pucelj:

Ko se vam ne zdi, bo Sin človekov prišel.

Luk. XII. 40.

Če vrne sa gospod o polnoči
in hlapec čaka, da odpre mu vrata:
o srečni tisti hlapec, kakor brata
gospod ga k svoji mizi posadi. —

In gospodar, če vedel bi noči
samotno uro, čakal bi na tata,
da ne ukrade mu iz skrinje zlata
ki zanj se trudil je vse žive dni. —

Jaz tvoj sem hlapec, tvoje dekle sin,
in štejem nočne ure kot stražar,
in čakam Te, da prideš iz višin.

Srce — zaklad v samotni čuvam uri —
že zdavnaj je za goro solnčni žar —
o pridi in potrkaž že na duri!

Žalost in veselje duš v vicah.

Rev. Janez Zabukovec:

KADAR se spominjamo duš v vicah, si navadno predstavljamo, kako strašno trpe in kako milo nas prosijo pomoči: "Usmilite se nas vsaj vi, prijatelji naši, zakaj božja roka nas je zadela!"

Res, božja pravičnost je ostra. Tudi najmanjši greh kaznuje na onem svetu, ako ni človek zanj zadostil že v življenju. O tem čujte pretresljiv zglede.

Sveta mučenica Perpetua je imela brata, ki je umrl komaj pet let star. Kmalu potem ga je videla v prikazni. Zaprt je bil v temni ječi, silno žalosten in ves prepaden. Rad bi iz globokega vodnjaka zajel vode, da bi si nekoliko pogasil strahovito žejo. Toda zastonj si je prizadeval, vode ni mogel doseči. Smilil se ji je. Rada bi mu bila pomagala, pa ni mogla.

Ko se je Perpetua zbudila iz prikazni, je spoznala, da njen brat trpi v vicah. Molila je zanj in prav goreče prosila Boga, naj se ga usmili. Ni molila zastonj. Kmalu potem je v drugi prikazni videla brata na lepem svetlem kraju, kako je iz zlate skledice ves vesel vodo pil, kolikor je hotel. Po ti prikazni je bila prepričana, da je njen brat rešen iz vic.

O, kako ostra in natančna je božja pravičnost! Otrok pri petih letih je moral v vicah trpeti, ker se je nekaj malega pregrešil. Kako mora pravična božja roka kaznovati šele odrasle, ki so več grešili in pri večjem spoznanju.

Kaj morajo trpeti duše v vicah?

Dvojno trpljenje!

Zaprte so v temni ječi, ločene od Boga. Kolika žalost je to zanje, ki Boga neizrekljivo ljubijo in hrepenijo po njem!

Vrhutega morajo v ognju trpeti neznanske bolečine. Po besedah sv. Tomaža Akvinca je naj-

manjše trpljenje v vicah zavoljo te dvojne muke večje kot najhujše trpljenje v tem življenju.

In tega trpljenja si duše same ne morejo ne olajšati ne skrajšati. Čas zasluženja je zanje potekel. Kar so zamudile, je zamujeno. Zanje ni več časa.

Ti, ki živiš na zemlji, pa imaš še čas. Ti lahko zadostuješ za svoje grehe sam. O, porabi dobro čas milosti! Minuta, ki je minila, se več ne bo vrnila; kar časa zamudiš, ga vekomaj izgubiš. In pomišli še nekaj.

Ti si bogatin, duše v vicah so pa siromak Lazar. Ti imaš sv. zakramente, daritev sv. maše, odpustke; duše v vicah tega nimajo, so v resnici uboge. Ti lahko zadostuješ za svoje grehe z molitvijo, s postom, z miloščino, s potrpežljivim prenašanjem raznih nadlog — in tako lahko uideš vicam popolnoma ali si vsaj prikrajšaj trpljenje v njih.

Duše v vicah si same ne morejo nič pomagati. Glej, koliko si v tem pogledu na boljšem od njih. Ti bogatin, one ubogi Lazar. Milo te prosijo pomoči. Za drobtinice od tvoje bogate mize te prosijo. Pro-

sijo te, da jim podariš kakšno sv. mašo, sv. obhajilo, odpustke, da jim podeliš v pomoč kakšno miloščino, zatajevanje, potrpljenje v nadlogi, za en rožni venec včasih te prosijo, za eno molitev. To moreš dati ubogim dušam v vicah, ne da bi zato sam imel kaj škode. Saj so to samo drobtinice. Ali jih jim ne boš dal? O, ne bodi trdosrčen do njih, kakor je bil evangeljski bogatin do ubogega Lazarja, da v večnosti tudi tebe ne zadene usoda tega bogatina!

Ko premišljamo žalost in trpljenje duš v vicah, pa ne pozabimo, da uživajo tudi veliko **tolažbe** in **veselja**.

Da ne bom predolg, omenim le eno.

Duše v vicah so polne tolažbe in svetega veselja zlasti zato, ker jim je zveličanje zagotovljeno in ker ne morejo več grešiti in zveličanja izgubiti.

Te gotovosti ti, ki še živiš na zemlji, nimaš. Ti nisi gotov, da boš zveličan. In če si danes še tako svet, ni gotovo, da boš v svetosti vztrajal do konca in umrl v milosti božji. In če imaš danes še tako trdno in resnično voljo nič več ne grešiti, niti gotov, da ne boš nikdar več grešil in milosti božje izgubil.

Ta misel navdaja z žalostjo tudi najsvetejše duše. Zakaj kljub trdnemu zaupanju v božje obljube, da bo dal večno zveličanje vsem, ki izpolnjujejo njegove zapovedi, se le boje, da utegnejo radi hudih skušnjav in človeške slabosti grešiti in milost božjo izgubiti, kakor priča toliko žalostnih zgledov. Ne opominja zastonj sv. Pavel: "Kdor meni, da stoji, naj gleda, da ne pade." (1. Kor. 10, 12.) "S strahom in trepetom delajte za svoje zveličanje." (Fil. 2, 12.)

Vsem veljajo besede sv. pisma: "Nihče ne ve, je li vreden ljubezni ali sovraštva." (Pridigar.)

Le po posebnem božjem razodetju bi mogel kdo vedeti, da bo gotovo zveličan. Tega pa Bog ne razodeva. Le redkim je podelil to milost. Sv. Frančišek Asiški je bil tako srečen. Nekega dne mu je Bog razodel, da je v številu njegovih izvoljenih, da so mu nebesa zagotovljena. In sv. Frančiška je prevzelo tako veselje, da je ves teden samo jokal in prepeval in noč in dan ponavljal: "Nebesa! Nebesa! V nebesa pojdemo!" Poptopljen v morje sladkih čuvstev ni mislil ne na jed ne na pijačo, ne na življenje ne na smrt. "Kaj mi mar vse," je dejal, "ker bodo nebesa enkrat moja!"

Tako gotovost pa imajo vse duše v vicah. Zato se kljub mukam, ki jim jih je prisodila božja pravičnost, čutijo srečne. Kako morejo obenem čutiti žalost in veselje, se ne da povedati, to se more samo čutiti. Da je pa to mogoče, nam pričajo spokorniki, ki so sicer žalostni, da so Boga žalili, in zato pripravljeni, sprejeti za pokoro vsako še tako hudo trpljenje, a so obenem vsi srečni v zavesti, da so jim grehi odpuščeni in jih Bog ljubi.

Tako duše v vicah sicer zdihujejo v strašnem trpljenju, nepopisna žalost jih prešinja, ker ne smejo pred obličje božje, a so kljub ti žalosti srečne in vesele, ker vedo, da jih Bog ljubi, da so njegove izvoljenke in bodo gotovo prišle v nebesa in vekomaj gledale božje obličje.

Nič ni torej čudno, da si duše v vicah ne žele nazaj na svet. V

vicah so varne, nebesa jim ne odidejo, na svetu pa mora vsak v strahu in trepetu delati za svoje zveličanje. In ko bi Bog kakšni duši dal na izbiro, da ostane v vicah, dokler ne poteče odločeni čas, ali da se vrne na zemljo, kjer bi še dolgo živela, toda v negotovosti, kam bi prišla po smrti, se ne bi nič pomišljala in bi takoj odgovorila: "Rajši ostanem v vicah, ker vem, da gotovo pridem v nebesa, ko da se vrnem na zemljo in živim tam še toliko let, a v nevarnosti, da grešim in se pogubim."

Glej torej, čeravno si ti v enem pogledu na boljšem kot duše v vicah, ker imaš še čas, delati za nebesa in ti je mogoče popolnoma izogniti se vic, vendar so pa v drugem pogledu duše v vicah na boljšem kot ti. Duše v vicah so na varnem, so v milosti božji in ne morejo več grešiti, bodo enkrat gotovo v nebesih. Ti pa si v vedni nevarnosti greha in pogubljenja.

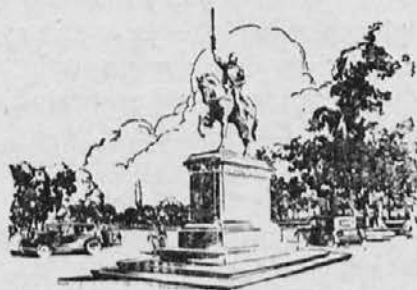
Toda, kakor bi ne bilo prav, ako bi ne hotel pomagati dušam v vicah, ker so na varnem, ravno tako bi ne bilo prav, ko bi obupal nad svojim zveličanjem in se ne bi hotel truditi za nebesa, ker nisi gotov svojega zveličanja.

Res so duše v vicah na varnem, res bodo gotovo enkrat v nebesih, to je zanje veliko veselje; toda zdaj so še v temni ječi, kjer hudo trpe, niso še v nebesih in to je zanje velika žalost. Ti jim lahko pomagaš, da bodo prej rešene iz vic in prej šle uživat nebeško blaženost. Pomagaj jim!

To bo tudi tebi v korist. Vsaka duša, ki ji boš pomagal iz vic, ti bo večno hvaležna in ti povračala s svojo priprošnjo pri Bogu, da bi tudi ti srečno dosegel svoj večni cilj.

Res moraš v strahu in trepetu delati za svoje zveličanje, toda le pri pogledu na svojo slabost in mlačnost, da se ne bi zanašal samo na svojo moč in brez skrbi grešil v malih rečeh. Zakaj Jezus pravi: "Brez mene ne morete nič storiti." (Jan. 15, 5.) In mali grehi, iz katerih si nič ne storiš, so pot v smrtne grehe, smrtni grehi pa pot v pogubljenje. Z božjo pomočjo pa se moreš zveličati in se tudi boš, če se boš neumorno trudil za nebesa v nezaupanju na svojo moč, trdno pa zaupajoč v Boga in njegovo pomoč. Kar je rekel sv. Pavel o sebi, velja za vse. Tudi ti lahko z njim govoriš: "Vse premorem v njem, ki me dela močnega." (Fil. 4, 13.) V zaupanju na božjo pomoč, če se resno trudiš za nebesa, smeš in tudi moraš trdno upati, da se boš zveličal. Tako namreč govori sv. Peter: "Bratje, prizadevajte si bolj in bolj, da si z dobrimi deli zagotovite svoj poklic in svoje izvoljenje; ako namreč to storite, ne boste nikdar grešili. Zakaj tako vam bo obilno dano, da pojedete v večno kraljestvo Gospoda našega in Zveličarja Jezusa Kristusa." (2. Peter 1, 10-11.)

Zato na delo, na delo za nebesa!

Ex Oriente Lux!

P. Stanko M. Aljančič, O.F.M., Rim:

VZHODA luč!

Koliko je na Zapadu katoličanov, ki so popolnoma pozabili na to, da živijo na Vzhodu milijoni bratov, ki se z nami ne prištevajo isti Cerkvi in ki sami tvorijo posebno versko enoto, dasi se v večini verskih resnic ne ločijo od nas!

Vzhod je zemlja, kjer se je dogodil največji čudež večnosti, kjer je Bog v Hčeri svojega izvoljenega ljudstva izpolnil prerokovanja, obljubljenega očakom Abrahamu, Izaku in Jakobu, in besede, govorjene po prerokih. Z Vzhoda luč! Skozi brezkrayne predele peščenih puščav na Jutrovem je vodila svetla zvezdna luč Modre, predstavnike poganskega, v temi neznanja tavajočega človeštva, do hlevčka v Betlehemu, kjer se jim je razkrila luč vere in resnice. Po njih smo bili tudi mi klicani k betlehemskim jaslicam. Palestina in Egipt sta bili oni blagoslovljeni zemlji, po katerih je stopala drobna nožica božjega Deteta; Galileja, Samarija in Judeja one srečne dežele, ki so iz ust božjega Odrešenika samega poslušale veselo blagovest; v središču judovskega naroda, prekrasnem Jeruzalemu, je bilo, kjer je Gospod z odrešilno smrtjo kronal svoje božje delo, od tam po celem svetu razposlal apostole in človeški rod zopet vrnil Bogu in nebesom.

Kako bridka mora torej biti za srce vernega katoličana misel na ločene vzhodne brate, misel na nesrečno, že več kot 900 let trajajočo ločitev vzhodne cerkve od prave, vesoljne! Kako žalostna je ta delitev in kako škodljiva in nasprotujoča univerzalizmu edine, svete, katoliške in apostolske Kristusove Cerkve!

Kristus je ustanovil eno Cerkev za vse ljudi, človeški napuh in domišljavost sta pa s sodelovanjem

starega sovražnika večne Resnice sejala med pšenico seme laži in zmot, ki je obrodilo sadove v celi vrsti krivih ver ter imela za končno posledico — razkol.

Živimo v dobi, ko naraščajoči boj nasprotujočih si svetovnih naziranj vedno očitneje deli človeštvo v dva sovražna tabora, Kristov in Antikristov. Kar je v sredi, se odloča na eno ali drugo stran. Vrší se koncentracija sil k zadnjemu ogromnemu spopadu obeh svetov: materijalistično-egoističnega, ki vidi v uživanju življenja svoj končni cilj, in duhovno-altruističnega, ki mu je zemsko življenje z vsemi dobrinami le sredstvo v dosego čim večje duhovne popolnosti za zedinjenje z najvišjim dobrom, Bogom, v posmrtnem življenju.

Središče Kristusovega tabora je Njegova sv. Cerkev, ki neizpremenjeno in čisto ohranja Njegov nauk, oznanjujoč človeštvu vero ljubezni in miru, toda obenem napovedujoč najneizprosnejši boj satanu in njegovim privržencem. Od njene ustanovitve pa do danes traja ta boj, napovedan v Protoevangeliju že v Genezi. In zdi se, da se v naših časih bližamo končnim fazam tega velikanskega boja, v katerem stoji proti krščanskemu svetovnemu nazoru združeno judovstvo, framazonstvo in svobodomiselstvo.

Načelo pametne strategije (umetnosti vojskovanja) zahteva, da se za odločilni udar zberó vse razpoložljive sile pod enotnim vodstvom, ki jih razporedi za boj po določenem načrtu. Te taktike se poslužujejo danes nasprotniki katoliške Cerkve in iste se poslužujemo mi. Enotna fronta, to je danes parola! V našem interesu je zato, da delujemo za zblížanje in koncentracijo vseh pozitivnih kščanskih sil. In ker so nam naši pravoslavni bratje po veri izmed vseh krščanskih veroizpovedi naj-

bližji, je samoposebi umljivo, da je vzajemno sodelovanje proti skupnemu sovragu naša in njihova moralna dolžnost.

Da se temu cilju kolikor mogoče približamo, je pa potrebno medsebojno upoznavanje: za nas predvsem študij pravoslavne bogoslovne književnosti, grške in ruske. Naše izobraženstvo bi se moralo zajemati vsaj toliko za bogoslovni nauk grških cerkvenih očetov, katerih glavne predstavnike danes enako časti na oltarjih naša kakor vzhodna Cerkev, da bi spoznali glavne smernice njihove bogoslovne znanosti. Širši krogi ljudstva bi pa morali razumeti vsaj največje razlike v verskih resnicah med obema veroizpovedanjima.

Eno pa stori lahko vsak, tudi ti, ki nima časa ali volje, da bi se praktično zajemal za vzhodno vprašanje: **moli naj za zedinjenje cerkva!** To je sveta dolžnost vsakega katoličana, ki se zaveda katoliške misije, katero je Kristus naložil Svoji Cerkvi. Po mnenju poznavalcev razmer na Vzhodu pa je danes bolj kot kedaj prej v dosego velikega cilja potrebna — molitev. Delo učenih teologov mora dobiti blagoslov od zgoraj, če ne je vsak napor in trud zastoj. In ne samo to: treba je direktnega vpliva milosti božje na duše, da postanejo pristopne in dovzetne za resnice, za sprejetje katerih je mnogim potrebno le to, da se volja ukloni njihovemu boljšemu spoznanju. Sedanji sveti oče je to že ob raznih prilikah prav posebno naglasil. Sledimo zgledu namestnika Kristusovega na zemlji, ki sleherni dan moli v ta namen!

Delo zedinjenja cerkva in posebno še zedinjenja Vzhoda z Zapadom je delo — ljubezni. Veliko laže bo našim pravoslavnim bratom prestopiti črto, ki nas sedaj še deli, ako bodo videli, da se

jim od naše strani proži bratovska roka brez najmanjše skrite misli in stranskih namenov in s čustvom prave, čiste krščanske ljubezni.

Ako hočemo, da postane zemlja res kraljestvo Kristusovo in Marijino — in to je volja božja! — moramo po svojih močeh pomagati staviti temelje tega kra-

ljestva v delu in molitvi za zedinjenje. Zavedati pa se moramo, da bo naše delo kronano z uspehom le če bo blagoslovljeno od Nje, ki jo kot svojo Kraljico častita Vzhod in Zapad. Najčistejša Devica in Bogorodica Marija, skrivnostna žena, kateri je bila po padcu prvih staršev obljubljen rešitev človeštva in ugonobi-

tev stare kače, naj bo ona **Lux ex Oriente** (Luč z Vzhoda), v katero vpirajmo svoje oči, preseči blagoslova njenih rok pri velikem in svetem misijonskem delu. V njej je naš pogum, naša tolažba in naše upanje.

**Zdrava, zvezda jutranja,
Luč z Vzhoda . . .**

Njegov klic.

Slika iz misijonskega življenja.
(Dalje.)

Sal. Br. Martin Berlec.

O STA vstopili v sobo, ju je častita mati povabila, naj sedeta. Malo je privila petrolejko in sama sedla njima nasproti.

Pričela je, da jima razodene, zakaj ju je dala poklicati, toda težko ji je šla beseda

iz ust. Iz Dacce je prišel brzojav, da je tam izbruhnila kolera. Vse sestre, ki so bile takoj hitele bolnikom na pomoč, so omagale pri težkem delu ali celo same zbolele. Ena pravkar leži v poslednjih zdihljajih. Nujno prosijo pomoči od tod.

"Po dolgem preudarjanju sem se odločila, da pošljem vaju," je s tresočim se glasom nadaljevala prednica, "ali se čutita zmožni za to poslanje? Nihče vaju ne sili, le mislila sem, da bi utegnili biti vidve pravi. Odločita se sami, zakaj iti tja se pravi, iti skoraj v gotovo smrt. Jaz bi šla sama, da me ne zadržuje odgovorna predstojniška služba."

Prednica se je oddahnila, ko je končala svoj govor. Saj je bilo to eno najtežjih njenih opravil — pošiljanje ljubljenih sester v skoraj gotovo smrt.

Križana ljubezen je misijonsko življenje, pot križa samega in neprestane odpovedi . . .

Tiho je bilo v sobi in prednica je za hip pomislila na svoje slovo

od doma pred mnogimi leti. "Zapuščaš otok svetnikov," ji je govorila mati takrat na Irskem, "ostani tudi v tujini prepričana, da smo Irci otroci križev. Pokaži ob vsaki priliki, da jih tudi znamo nositi."

Kako rada bi sedaj sama odhitela v Dacco na pomoč sestram, da bi ne bilo treba drugim nalogati tako težkih žrtev, toda . . .

Vzdramila se je iz svojih težkih misli in se ozrla na sestri pred seboj.

Junaško je odgovorila sestra Virginija — vedela je, da sme govoriti tudi v imenu svoje sestre: "Častita mati, pripravljene sva. Brez božje volje še las ne pade človeku z glave. Tudi z nama se ne bo nič zgodilo brez njegove svete volje."

Sestra Julija se je ozrla na križ in je vzdihnila:

"Zgodi se tvoja volja." Uprla je pogled na predstojnico in mirno vprašala: "Kedaj pa pojdeva?"

"Nocoj je prepozno, ker je nevarno potovati po noči. Jutri zjutraj pa bodita pripravljene na vse zgodaj. Sedaj uredita svoje reči in pojdita čimprej k počitku."

"Lahko noč, častita mati."

Predstojnica je za trenotek nemo obsedela na svojem stolu, nato se je pa zgrudila na klečavnik in se zatopila v molitev. Bila je to molitev matere . . .

Pozno je že bilo, a sestra Julija je še vedno klečala v kapelici. Srce ji ni dalo miru drugje ko pred tabernakelnom. Evharistični Misijonar jo najbolj razume in najbolj ljubi — in kdo ve, če se bo še kedaj vrnila na toliko ji priljubljeni prostorček v hiši? — Preden odide, se ima še mnogo pogovoriti s svojim Jezusom.

Blažena samota in tihi mir! Večna luč plapola medlo in neslišno, le tiktakanje stenske ure se sliši s hodnika. Skozi polzagrnjene zavese na oknih pogledujejo v kapelico svetle zvezde, kot bi hotele sestro vpraševati, kaj še dela tu, dočim vse v hiši sniva zasluženi počitek. Ne more razumeti sladkosti takih samotnih obiskov pred Najsvetejšim, kdor jih ni nikoli občutil sam . . .

Pozno se je dvignila in odšla v svojo sobico.

Oj, ta njena sobica! Ničesar ni bilo v njej, kar bi moglo mikati posvetno oko. "Krasite rajši svoja srca," je vedno slišala sestra v novicijatu in to si je zapomnila. Zato je bila njena sobica brez okraskov. Vendar ji je bila tako draga, tako ljuba. A moč odpovedi je nanovo dvignila njeno srce in misel na slovo od dragega bivališča ji ni bila več grenka . . .

Na vse zgodaj drugo jutro je bilo pravo slovo. Eno je ob tej priliki spoznala sestra Julija — kako zelo so ji bili njeni malčki

prirasli k srcu. Pa tudi za tako razmišljanje ni bilo časa. Voščila sosester za skorajšnje svidenje, klici gojencev in gojenk v zadnji pozdrav, glasen jok mnogih malih sirotic — vse to ji udarja na uho in ji napolnjuje srce . . .

In že stoji pripravljen tudi avto.

Še en skok v kapelico po blagoslov za na pot, še zadnji zamahljaji v sesterski pozdrav — in avto izgine za ovinkom.

Kdo ve, se li še vrneti dobri sestri? Vsem se je zdelo, da odhaja ž njima polovica njihovega srca . . .

Brzi avto. Pot vodi po klancih navzgor in navzdol mimo globokih prepadov, da se ti zvrsti v glavi, ako se mimogrede ozreš na-

vzdol, mimo šumečih rek in poskočnih potokov, zdaj sredi skozi borne indijske vasi, zdaj skozi pragozde, kjer si je podjetna človeška roka le s težavo priborila pot — naprej, naprej.

Prijazen, lahni vetrič šepeta z bambusovimi listi in se poigrava z belo redovno obleko naših potnic. Srečavata angleške naseljenke v belih oblekah, ki jezdijo na jutranji izprehod. Srečavata osuple poglede bogatih Indijcev, ki postajajo na cesti v pisanih, svilenih oblačilih in z obeski biserov dokoli vratu. Srečavata uboge, razcapane siromake — pa še ti niso brez "lepoticja." Bingljajo jim v ušesih težki obeski, bingljajo iz predrtih nosnic, žvenketajo

v zapestju in na nogah obroči malovredne kovine. Znamenja različnih barv naznanjajo razne njihove kaste in dokazujejo, da vsi ti siromaki še tavajo v temi poganstva.

Ptiči živopisane barve poskakujejo in poletavajo od drevesa do drevesa, od veje do veje in se oglašajo s prijetnimi in neprijetnimi glasovi. Opice plezajo po deblih banan in požrešno uživajo njihove sadeže — z eno besedo: najbujnejše indijsko življenje obkroža misijonsko pot naših sester.

Ali potnici nimata ne oči in ne ušes za vse te zanimivosti — vse prepolno jima je srce . . .

(Konec prih.)

Čudodelni Praški Jezušček.

Piše č. S. Sabina O.S.F.

Sheboygan, Wis.

(Dalje.)

III.

NEČASTNA vloga, katero so karmeličani v svoji zaslepljenosti tako dolgo igrali, gotovo žalosti vernega častilca božjega Deteta in mu je neumljiva še dandanes. Ona nam prav jasno kaže človeško slabost in omahljivost. Gotovo omenjeni predniki niso mislili, da je v zadevi tega Jezuščka kaj nadnaravnega. Pripisovali so vse to več ali manj prenapetosti P. Cirila, čeravno so imeli žalostne in čudovite izkušnje. Za človeški napeh so ravno takšni pojavi trdoreh in grenko zdravilo. Tako je bilo tedaj in je še dandanes.

Največja potreba privede napehneža, da išče pomoči in se klanja malemu betlehenskemu Detetu. To se tudi kaže v zgodovini Praškega Jezuščka. Le resnično ponižne duše so našle in še najdejo pri Njem pomoč, dočim se božja Vsemogočnost, ki se tukaj v slabotni otroški podobi ponižno skriva, prevzetnim ustavlja. To bomo videli v naslednem.

P. Ciril, resnično ponižen mož, z otroško nedolžno dušo, se ni dal ostrašiti. Podvojil je svojo gorečnost in molitev. Nekega dne je čul notranji glas, ki mu je rekel: "Postavi me v cerkev na hodnik pri zakristiji. Se bo že kedo našel, da se me bo usmilil."

Z upanjem, da se bo njegova želja končno izpolnila, veselega srca odide v svojo celico. In res! Komaj je pretekla ena ura, se je uresničilo, kar je čul od Deteta Jezusa.

Primerilo se je, da je neki plemenitaš prišel v cerkev, da si jo ogleda. Obstal je tudi pri malem kipu. Ljubeznivost sladkega obličja ga tako gane, da ponudi p. priorju, ki je bil ravno v cerkvi, da hoče poravnati vse stroške popravila, ako mu dovoli, da sme vzeti kipec na svoj dom.

Drage volje mu je predstojnik ustregel. Vesel hiti gospod s svojim zakladom na svoj dom. Vse potrebno takoj oskrbi. Ta mali čin ljubezni je bil nemudoma poplačan. Od one ure, ko je bil kip v njegovi hiši, se je vrnil blagoslov in sreča v družino. Daniel Wolf, tako je bilo ime možu, je imel službo na cesarskem dvoru in je bil ravno v veliki nevarnosti, da jo izgubi. Temu se je pridružil drug, še bolj občutljiv križ. Zato ni bilo prave sloge med njim in soprogo. Prišlo je tako daleč, da jo je pognal od hiše zavoljo neprestanega očitanja in sumničenja.

V takem položaju je bil mož, ko je prinesel Jezuščka domov. Zgodilo se je nekaj nepričakovanega. Še isti dan je dobil obvestilo, da mu je služba s plačo podaljšana. Veselje in začudenje moževo si vsak lahko predstavlja. Skrb in bridkost sta izginili.

Kar ga je še težilo, je bilo le razmerje med njim in ženo. Pa tudi ta hišni križ mu je bil kmalu odvzet. Čez nekaj dni se tudi žena sama, popolnoma spremenjena, vrne nazaj. Zakonska sta od sedaj zanaprej še veliko let mirno in zadovoljno živela in sta bila vneta častilca Praškega Jezuščka.

Prav v kratkem sta zopet imele priliko, pokazati svojo hvaležnost Detetu Jezusu. Komaj je bil popravljen kip postavljen na oltar v karmeličanski cerkvi, se mu pripeti še večja nezgoda. O priliki nekega večjega praznika vzame zakristan kip z oltarja, da bi ga okinčal. Pri tem je bila nesreča ali nerodnost. Zakristan pade s kipom vred na tla in ga na žalost patra Cirila zelo poškoduje. Ver-na zakonska dvojica Wolf, ki sta sedaj prav marljivo obiskovala svojega največjega Dobrotnika, takoj opazita poškodbe na kipu. Kakor prvokrat, sta tudi sedaj poravnala vse stroške popravila. Ta čin nasproti malemu Detetu Jezusu je bil prav hitro poplačan. Čez nekaj časa Daniel Wolf nevarno zboli. Zdravniki so izgubili vse upanje na okrevanje.

Česar ni bilo pričakovati od človeške vednosti zdravnikov, je bolnik upal doseči pri Jezuščku. Z velikim zaupanjem se zopet obrne do Njega. Ne zastonj. Čez malo časa je bil mož iz nevarnosti v začudenje vseh. V malo dneh je popolnoma zdrav. V znak hvalež-

nosti in da bi bil kip v prihodnje bolje zavarovan, je dal g. Wolf napraviti stekleno omaro, oziroma okvir na oltarju. To delo je prevzel neki mizar, ki je bil strokovnjak v svojem poslu, ampak ne preveč veren. Delo je res bilo dokončano dobro in lepo, a računal je za to ogromno vsoto, da bi tako dražil dobrega moža. Gospod Wolf mu izplača vsoto, zakaj za Jezuščka mu ni bilo nič preveč. Mizar smeje se vzame denar in pokliče svojega tovariša. Gresta v gostilno, kjer se dobro zabavata na stroške g. Wolfa, kakor sta se norčevala. Vesela in tudi malo vinjena, sta začela bogokletno govoriti in imenovala mali kip "malik." To šalo, oziroma bogokletje, sta morala drago plačati. Ravno v istem času je v mestu Pragi razsajala huda kuga, ki je v kratkem uničila 20,000 življenj. Je bil to slučaj ali kazen božja? Oba bogokletneža sta bila v svarilo drugim, v treh dneh mrliča.

Tudi prebivalci Karmela so bili za svojo nehvaležnost občutno kaznovani. Prišli so zopet v veliko pomanjkanje. Nesreča je sledila nesreči. Živina je poginila na pašniku. Obljubljene vsote, oziroma podpore niso bile izplačane. Največji in najbolj naklonjeni dobrotniki so se umaknili. Bilo je videti, da je izginil božji blagoslov, a na njegovo mesto je prišlo prekletstvo. Ko je izbruhnila kuga, tudi Karmelu ni prizanesla. Umrlo je več redovnikov, posebno bratov lajikov, ki so oskrbovali časno imetje. Samostan je bil dan za dnevom v večji sili in bedi. Končno kuga napade tudi p. priorja in ga v malo dneh spravi na rob groba. "Sila uči moliti," pravi pregovor, ki se je tudi tukaj uresničil. Menihi gledajo nasproti žalostnemu koncu in se na prigo varjanje p. Cirila obrnejo k Detetu Jezusu. Umirajoči p. prior obljubi devet svetih maš na oltarju Deteta Jezusa in po svoji moči razširjati češčenje.

Njegova prošnja je bila na čudovit način uslišana. V istem trenutku se je zdravje obrnilo na bolje. V malo dneh je bil zdrav. Redovniki so strmeli. Z utrjenim zaupanjem so se od sedaj naprej v svojih težavah zatekali k Jezuščku. In ne zastonj. Ljubeznivo Detece je pokazalo, da se ne jezi vedno, ampak je tudi pripravljeno pomagati in izpolnjevati obljubo.

"Kakor boste vi mene častili, tako bom jaz ravnal z vami."

Z ozdravljenim priorjem na čelu je vsa samostanska družina v zahvalo in za nadaljno pomoč slovesno opravljala tridnevno na čast Detetu Jezusu. Njihovo zaupanje je bilo izredno poplačano. Bogati milodari so začeli prihajati od raznih strani. Mir in prava redovna disciplina sta zavladata v samostanu. Gorečnost in prvotni duh sta oživila v praškem Karmelu, ki je postal vzor starodavnega reda naše ljube Gospe Karmelske. (Konec prih.)

Ali ste že naročili

KOLEDAR AVE MARIA

za leto 1927?

Ako ne, naročite ga takoj! Ne bo vam žal, zakaj krasno branje boste našli v njem in več nego 100 prelepih slik.

Stane samo 50c.

NASLOV: AVE MARIA, BOX 443, LEMONT, ILL.

Spomini iz lepih dni.

Piše K:

(Dalje.)

ADI praznika sv. Frančiška pretekli mesec, skočil sem v popisovanju našega pota iz Rima naravnost v Asizi, da smo se ob njegovih slovesni sedemstoletnici smrti skupaj pomudili v rojstnem mestu tega velikega moža in počastili njegov veliki spomin.

Vendar pa ne smemo zapustiti večnega mesta Rima, da bi ne omenil še nekaterih zanimivosti od tam. Seveda vsega opisati ni mogoče. O vsaki zanimivosti zase so že spisane cele velikanske knjige, pa tvarina še ni izčrpana.

Najprej naj omenim katakombe. —

Kaj so katakombe, to vsakdo ve. To so rovi pod zemljo, ki gredo milje in milje daleč na vse strani in sicer v najmanj treh nadstropjih skoraj pod celim stari Rimom.

Kristijani prvih časov so si te velikanske rove izkopali, da so hodili tja k službam božjim, da so se tukaj tudi skrivali pred preganjanci pogani in si ohranili življenje. To so bili tudi grobovi njih mučencev. V treh vrstah na obeh straneh so sami grobovi, nekateri so še celi, drugi so že odprti in prazni, v nekaterih se vidijo še strohnjene mučeniške kosti.

Kdor pride v Rim, gotovo nihče ne opusti, da bi ne obiskal katakombe. Mi smo se peljali tja četrty dan našega bivanja v Rimu in sicer smo se peljali ogledat si največje, to so Kalistove katakombe ob Apijski cesti. Trapisti jih imajo v svoji oskrbi. Bilo nas je precej, ko je prišel trapistovski brat in dal vsakemu malo svečko in šel

pred nami po stopnicah pod zemljo.

Neko čudno čustvo obide človeka, ko stopa po teh nerodnih stopnicah v to temo. Duh uhaja nazaj za skoro dva tisoč let in gleda v duhu v temni noči v črno zavite postave, ki so se skrivaj priplazile iz mesta sem na to pokopališče in šle po tehle stopnicah pod zemljo . . . — Po kaj? Na veselico? Na zabavo? Ne, k sv. maši. K sv. obhajilu. Rabeljnov meč je visel nad glavo vsakega, ki je šel po teh stopnicah. Koliko jih ni več prišlo ven živih! Zajeli so jih pri službi božji in kar tam pod zemljo poklali — radi sv. maše. Druge so polovili in jih odpeljali v ječe in jih potem morili in klali kakor dandanes neumne živali ne bi smeli. In to niso bili kaki člani narodov, ki so bili stoletja katoliški. To so bili zvečine novospreobrnjenci, ki so komaj dobili luč sv. vere. Pa vendar tolika vestnost v izpolnjevanju dolžnosti službe božje. Da, Rimljani, ki pri tako krasnih svojih cerkvah puščate te cerkve ob nedeljah prazne, kako vam te katakombe kličejo sodbo radi vaše nemarnosti in lahkomišljenosti! In enako katoliki po širnem svetu.

Trapistovski brat nam je povedal, da so ravno pred kratkim odkrili nove rove, o katerih še ne vedo kako daleč gredo, da so našli, da so katakombe v najmanj treh nadstropjih. Vlada pridno raziskuje.

Brat nam je v kratkih, prav trapistovskih odlomkih, razlagal razne zanimivosti. Na eno se posebno spominjam. Ko smo prišli do nekega groba, nas je ustavil in potem s svečko posvetil v kot

na grob in prebral napis na kamenu: "Tukaj počiva X. Y., ki je živel s svojo ženo 25 let brez prepira." — Seveda so se vsi zasmeli. Vsi oženjeni so pa takoj izjavili, da je to samo po čudežu mogoče in so v resnici z velikim spoštovanjem občudovali ta grob in si gotovo želeli enakega napisa na svoj grob.

Cerkev sv. Klemenca, kjer je grob sv. Cirila, apostola slovanskega, smo tudi obiskali. Midva duhovnika bi bila rada tam tudi opravila sv. mašo. In res, zadnji dan našega bivanja v Rimu sva jo zjutraj tja mahnila. Ko prideva tja, sva pa našla slovaške ameriške romarje, ki so prejšnji dan prišli v Rim in hoteli tu opraviti svojo pobožnost. Slovaki so veliko bolj krepkega slovanskega prepričanja kakor smo mi Slovenci. Zato je bila prva njih pot v Rimu tja. Naša pa zadnja. Toda brat dominikan nama je jako osorno odgovoril, da bova morala dolgo, — več ur čakati, ako bova hotela priti na vrsto za sv. mašo. Tega pa nisva mogla, ker smo morali ob 11. oditi v Vatikan k audijenci k sv. Očetu.

Malo sva zato pomolila in poslala par krepkih in gorečih srčnih vzdihov k Bogu po sv. Cirilu za nas nesrečne Slované in odšla k sv. Antonu Padovanskemu, kjer je sedež frančiškanskega reda, in tam odmaševala.

Sv. Ciril, slovanski apostol, je umrl v Rimu. Veliko sta bila obrekovana pred sv. očetom ta dva reveža, sv. Ciril in Metod, od lastnih sobratov. Dvakrat sta se morala iti v Rim zagovarjat, sv. Metod potem še enkrat sam, ko je bil sv. Ciril že mrtev. In pri dru-

gem obisku Rima, ko sta se krepko zagovarjala in dokazala svojo nedolžnost in ju je papež oba v škofa posvetil, je sv. Ciril zbolel in umrl. Pokopali so ga v cerkvi sv. Klemena, papeža, katerega svete ostanke sta ravno ta dva apostola prinesla v Rim. Sv. Ciril je bil namreč misijonar med Kazari, v sedanji južni Rusiji okolu polotoka Krima. Tam je pa umrl v pregnanstvu tudi papež Klemen. Sv. Ciril je našel njegov grob in seboj odnesel svete njegove ostanke, najprej v samostan na goro Atos, potem med Slovane in potem v Rim. Cerkev stoji prav blizu "amfiteatra."

Misijonska razstava je bila nekaj velikanskega. Kaj takega more spraviti skupaj samo tako mogočna ustanova, kakor je sv. katoliška Cerkev.

Sv. oče je želel za sveto leto, ko bodo s celega sveta vrela ljudstva v Rim, in sicer katoliška, pa tudi nekatoliška, da se ob tej priliki vrši misijonska razstava, kjer naj se pokaže, kaj dela sv. Cerkev po pogasnikih, neciviliziranih, divjih narodih. Toliko se ravno sedanji moderni svet moti, da je vera tema, da cerkev ni nič naredila in nič ne dela za prosveto in omiko narodov, da samo omamljuje itd. Razstava posameznih misijonskih pokrajin, narodov in plemen naj modernemu svetu odgovarja na te klevete.

Na razstavo smo prišli nekako ob enajstih in potem šli neprestano od pavilijona do pavilijona, od dvorane do dvorane, ustavljali smo se prav malo, vsak oddelek si ogledali samo površno, pa do štirih popoldne še nismo videli vsega. Tu so posamezni katoliški

redovi razstavili spominke svojih misijonarjev, pokazali morilna orodja, s katerimi so jih divjaki pomorili in način, kako so plačali svoje delo za Boga in bližnjega s strašno smrtjo. Tu smo potem videli natančno predstavljeno življenje teh divjih poganskih narodov pred prihodom katoliških misijonarjev in pozneje, ko so sprejeli Kristusovo vero. Vse je bilo uprizorjeno z ljudmi iz voska, nekateri prav v naravni velikosti. Tu mi posebno ena slika ne gre iz spomina. Bila je mojstersko delo. Osebe so bile iz lesa izrezljane v velikosti enega črevlja. Cela pokrajina je bila enako izrezljana iz lesa.

Slika je bila razdeljena v dva dela: Paganska služba božja in nje vpliv na človeka, in katoliška služba božja in nje vpliv na te divje ljudi.

Na eni strani so malikovalski duhovniki žrtvovali svojemu maliku velikega črnega vola. Imeli so ga privezanega na močnih vrveh in ga z veliko silo vleкли pred žrtvenik in tam klali. To klanje je bilo v resnici oduren prizor. Malikovalsko ljudstvo je to vse gledalo. Na obrazih vseh se je videla brezsrčna okrutnost, kako so z užitkom gledali pobijanje uboge živali.

Na drugi strani je bila pa slika službe božje kristijanov. Misijonar je prepričal te divjake o nespameti njih malikovalstva, pridobil jih za križ in krstil in podučil v resnici sv. vere. Postavil jim je revno slamnato kočo in tam reven oltar in tam zbral svoje verne. Povzdigovanje je. Vse kleči in moli Boga pod podobo kruha na oltarju. In med službo božjo pristopijo vsi k mizi Gospodovi

Nebeška blaženost, sladki mir in sreča jim sije z obraza. Lepo so oblečeni, umiti in počesani. Nič ni tu divjega, okrutnega, vse je tako plemenito in blažilno.

In še marsikaj smo videli zanimivega in lepega, o katerem pa ne morem pisati, ker ni prostora.

Bili smo srečni. Ko smo prišli v prvo dvorano, smo vprašali, če je kdo, ki bi znal angleško, da bi nam razstavo malo razkazal in razložil. Takoj pride k nam mlad indijanski duhovnik v talarju, ki nas v krasni angleščini pozdravi in se nam ponudi. Seveda smo ga s hvaležnostjo sprejeli in šli za njim. Bil je iz Azije, iz Indije, in prišel s stvarmi, katere je njegov nadškof poslal na razstavo, da je tu vse uredil in poskrbel, da je bil oddelek zanimiv. Bil je blag in plemenit gospod, ki se nam je vsem zelo prikupil. Pisal nam je že parkrat sem v Ameriko in se nas tudi on dobro spominja. Ko nam je vse razkazal, hoteli smo mu dati vsak nekoliko darov, pa je odločno odklonil. Seveda smo mu radi nekoliko priznanja poslali iz Amerike.

In kaj naj še opišem iz Rima? Toliko je tvarine pred menoj!

Nič več, ker je prostora zmanjkalo! Ta mesec je že november in drugi že december, zadnji, ko treba sploh ta potopis končati. — G. urednik so rekli: "Samo za eno leto! Ne sme se vleči kot ribniška klobasa."

Zato pa prihodnjič samo nekoliko opazk o našem nadaljnem potovanju.

Danes pa: Z Bogom, večna Roma! Z Bogom ostani! Če bo mogoče, se še vidimo, če pa ne, pa — kakor Bog hoče . . .

(Konec prih.)

IMELDA.

Priredil:

P. Krizostom Sekovanič, O.F.M.

Igra v štirih dejanjih.

(Dalje.)

Imelda: Ubogi kristijani? Tem bi hitro poslala angele, da bi jih rešili iz ječe; lahko bi jim le-ti prinesli tudi sveto obhajilo. (Oglasi se hišni zvonec.) Ali smem pogledati, kdo je prišel? (Odide.)

Ana (gleda za njo): Zares, kdor vidi ali sliši Imeldo, mora nehote misliti na nebesa; njene misli so bolj v nebesih kot na zemlji.

V. Prizor.

Imelda (se vrne vsa vesela in pripelje za roko Dorotejo, ki ima v košarici cvetlice in jagode na prodaj): Glej, lepe cvetlice in jagode! Te hočemo vse kupiti. "Kar cvete in zeleni na zemlji, naj hvali Gospoda." (Ps.) Ana, nesi jagode v kuhinjo, cvetlice bomo pa položili pred tabernakelj. Zveličar sam je "cvetlica našega polja in lilija naših dolin." (Vis. pes.) (Ana odide z jagodami.) Pridi, ljubi otrok! Tu sem sedi! (Jo odvede k mizici in ji ponudi zase pripravljeno južino:) Tudi ti moraš imeti kaj dobrega. Le vzemi in misli, da si moja sestra! (Sede poleg Doroteje:) Ne smeš se bati; ni nikogar drugega doma kot Ana in jaz. — Pa tako žalostno gledaš! Zakaj si otožna?

Doroteja: Ker je moja mati uboga in bolna in moji bratci in sestrice morajo stradati.

Imelda: Ne smeš biti žalostna, ker si siromašna. "Oči Gospodove se ozirajo vedno na siromašne." (Ps.)

Doroteja: Pa lakota je nekaj strašnega.

Imelda: Zato pa jej, ljubi otrok!

Doroteja (prične jesti): Kako

je to dobro!

Imelda: "Jedli bodo ubogi in bodo nasičeni." (Ps.) "Lačne je napolnil Gospod z dobrotami." (Magnif.) "Ubožec ni za vedno pozabljen — Gospod je njegovo pribežališče." (Ps.) O, kako rada bi bila siromašen otrok!

Doroteja (začudena): Siromašen otrok?

Imelda: Da, siromašen otrok. Mali Jezus je bil tudi ubožen; bil je rojen v bornem hlevčku, dolgo je stanoval v nazareški hišici, ki je bila siromašna; in še sedaj stanuje v preprosti hišici, v tabernaklju — in tam bo stanoval do konca sveta. Ali nisi slišala v šoli, da je ljubi Zveličar sam rekel: "Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo?"

Doroteja: Tako pravi tudi moja ljuba mati; toda vedno joka in vzdihuje: Ko bi nam mogel kdo pomagati!

Imelda (vesela): Poznam nekoga, ki je bogat in nad vse dober Gospod. Ta Gospod nam kliče: "Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in jaz vas bom pokrepčal." Ali ne poznaš tega Gospoda?

Doroteja: Gotovo. Tega Gospoda poznam.

Imelda: Ali pa greš tudi pogosto k njemu? In ali pride On mnogokrat v tvoje srce? Glej, ti bi ga morala prejeti vsak dan.

Doroteja: Vsak dan? Nimam časa; moram delati.

Ana (se vrne s košarico, polno raznih jedil.)

Imelda (Ani): Poslušaj! Doroteja nima časa, da bi šla vsak dan k sv. obhajilu.

Ana: Deklica, čas, ki ga darujemo Bogu in svoji duši, ni izgub-

ljen za naša opravila.

Imelda: O, ko bi bila jaz tako srečna! Z dvojnimi veseljem in dvojno pridnostjo bi izvršila vsako delo.

Doroteja: Ne maram, da bi me v pridnosti kdo prekosil. Pa tudi moja sestra pravi, da je zelo nevarno, preveč se navaditi na molitev in sv. obhajilo.

Ana: Ali si moreš misliti lepšo navado, ko zjutraj pobožno prejeti presv. Telo in z Jezusom v srcu — kot živ tabernakelj — oditi na delo: v kuhinjo, na vrt, na polje, v gozd in poveličevati Boga s cveticami, s ptički in s celo prirodo božjo?

Imelda: O, kdaj bom smela pristopiti k oltarju božjemu! (Pokaže košarico:) Ali si jo napolnila?

Ana: Seveda. Saj dobro vem, da ne odpusti frofinja Imelda nobenega uboščka praznih rok. (Odide.)

Imelda: Prosim te, nesi ta šopek v kapelo — Jezusu. (Ji da šopek:)

Sprejmi, Jezus, te cvetlice kot prisrčen moj pozdrav, kot največjo prošnjo mojo: Pridi skoro iz višav!

Daj Telo in Kri mi svojo!

(Doroteji:) Še nekaj ti hočem podariti. (Prinese svoj nabiravnik.) Kar imam, vse ti dam. (Strese denar iz nabiravnika na mizico.) Vzemi in nesi ta mali dar svoji materi!

Doroteja: Kako naj se zahvalim, plemenita grofinja?

Imelda: Zahvali se Gospodu, Doroteja! "On ne pozabi solza ubogih. On uteši z bogastvom njihovo hrepenenje. Kakor se usmili

oče svojih otrok, tako se usmili Gospod vseh, ki se ga boje. Zato pa ne pozabi njegovih dobrot!" (Ps.)

Doroteja (pobere denar in vzame košarico): Jezus naj vam vse to poplača!

Imelda (spremi Dorotejo k vratom; komaj le-ta odide, vstopi od nasprotni strani Massima z Marjetico).

VI. Prizor.

Massima: Kdo je odšel pravkar iz sobe?

Imelda: Teta, uboga deklica je bila tu; prinesla je jagode in cvetlice. Sreča, da še nisem bila pojedla južine.

Massima (jezno): In v to sobo si spustila tega beraškega otroka?

Imelda (smehljaje): Da, teta. Ubožčki so ljubljenci Zveličarjevi.

Massima (razjarjena): In tu pri tej mizi je sedel ta beraški otrok?

Imelda: Ubožni otroci jedo tudi nebeški Kruh s kraljevimi otroci pri isti mizi. "Gospod ne zaničuje in ne prezira solza ubogega in ne obrne svojega obličja od njega." (Ps.)

Massima: Imelda, nisi vredna, da nosiš ime Lambertini. Popolnoma si pozabila na plemstvo svoje rodbine, da, ti si to ime z nogami potepala.

Imelda: Ljuba teta, nikar se ne jezi! "Gospod dviga ubogega iz prahu, povišuje siromašnega, da bi ga posadil poleg knezov svojega ljudstva." (Ps.)

Massima (zakriči): Molči! Nehaj že vendar s svojimi norostmi!

Marjetica (zapazi Imeldin nabiralnik): Mama, pogledaj Imeldin nabiralnik!

Massima: Zdi se mi, da si izpraznila svoj nabiralnik!

Imelda: Kdor da ubogim, posodi Bogu.

Massima: Bodi srečna z obrestmi, ki ti jih bo plačal ljubi Bog. Obogatela ravno ne boš.

Marjetica: Imelda hoče iti naj-

brž sama po svetu kot beraški otrok. Pogledaj, kako obleko ima! (Odide.)

Massima: O kako sijajno si se oblekla! Zares, ta obleka je znak tvojega mišljenja.

Imelda (smehljaje): "Lepota kraljeve hčere je znotraj." (Ps.)

Massima (prezirljivo): Ti — kraljeva hči! Ti — kraljevi otrok! Ha, ha! Izrodek Lambertinijev! — Poberi se in se dostojno obleci! (Imelda odide.) Ta blazna Imeldina dejanja bodo menda vendar privedla Castoro do spoznanja.

VII. Prizor.

Castora (vstopi tako, da sliši zadnji Massimin stavek): Kaj se je zgodilo? O kakih Imeldinih blaznih dejanjih govoriš?

Massima: O! Pozdravljena!

Castora: Tvoj samogovor me straši in napolnjuje z bojaznijo.

Massima: Tako boš končno vendarle odprla oči in spoznala Imeldo v pravi luči. Imelda je zares popolna norica v besedah in dejanju. Ne kaže niti sledu vzvišenega mišljenja, ki je dediščina viteških Lambertinijev. Manjka ji prav vsa plemenitost. Tudi nikakega ponosa nima.

Castora (resno): Massima! Kako je vendar zaslužila Imelda te očitke, ki zbadajo kot igle moje srce. Po moji izkušnji hrani Imeldina duša vse prednosti in vrline naših pradedov. In če se plemenito popje njene dobrote razcvete in dozori . . .

Massima (prezirljivo): Potem bo postala Imelda krona Lambertinijev, biser Bolonje. Le polagaj zlato in biserno krono na njeno glavo, le; povem ti pa, da se bo ta krona spremenila prav kmalu v trnjevenec, ki ti ga bo Imelda ovila okrog srca. Zdi se mi, da vidve obe skupaj nimata nobenega pojma več o časti.

Castora (zelo resno): Prosim te, s čim je pa omadeževala Imelda grb naše hiše? Vedi, da sem jaz prva, ki bom skušala izbrisati

vsak najmanjši madež na imenu Lambertinijev.

Massima: Imeldino prenapeto gorečnost za tabernakelj, Marijino utico in samostansko celico dobro poznaš. Da je radi tega pobožnjaštva izgubila vsako razumevanje za čast svojega plemstva, je dokaz njeno današnje vedenje. Pomisli, tu, v tej sobi je sedel pri moji vrnitvi beraški otrok; tu pri tej mizi je sedela in jedla ubožna deklica iz vasi; tu je stala Imelda, prepasana s predpasnikom tvoje služkinje. Če ti pri takem vedenju ne zavre plemenita kri, potem — potem se pač vse neha.

Castora (smehljaje): Massima! Ubogi, da, najubožnejši ima plemstvo božjih otrok. Srčno plemstvo božjega otroka je pa mnogo dragocenejše od pododovanega viteškega plemstva. Poleg tega pa roka Lambertinijev ni sukala samo meča, ampak je bila vedno pripravljena, pomagati stiskanim, ubogim in trpečim.

Massima: Gotovo. Toda siromaka dvigniti k sebi in se družiti z njim — je ponižanje samega sebe.

Castora: Ponižanje dviga našo čast. Kako se poniža Zveličar v najsv. Zakramentu k naši ničevosti!

Massima (v zadregi): Zdaj govoriva o Imeldi, ki jo je treba na vsak način prestaviti v drugačno okolico. Njeno vzgojo je treba temeljito izpremeniti.

Castora (smehljaje): Tudi jaz menim tako. Tej cvetlici škoduje vsak dotikljaj posvetnega diha. Zato jo pa mislim presaditi na vrt samostanske tihote. Tam naj cvete edinole Zveličarju.

Massima: Tako torej: hočeš jo zapoditi iz palače in jo zapreti v samostansko celico. Žrtvovati hočeš tega slabotnega otroka samostanski strogosti.

Castora: Tam naj se potem izpremeni njeno viteško mišljenje v pogum. Le nič se ne boj! Ljubi

Bog razodeva svojo moč prav rad majhnim in slabotnim. On, ki je dvignil Imeldo k sebi, bo tudi krepčal njeno srce.

Massima: In ti se namerjaš ločiti od otroka?

Castora (resno): Pred božjo ljubeznijo se mora umakniti materina ljubezen. Marija je žrtvovala svoje božje Dete — ona naj me krepča, da bom mogla posvetiti Imeldo Gospodu. — Toda, kje je zdaj moj ljubi otrok?

Massima: Še ne ve, da si se vrnila. Poslala sem jo iz sobe, da bi . . . ne spomnim se več, zakaj . . .

VIII. Prizor.

Imelda (priskaklja in objame Castoro): Mama! Mama!

Castora: Bog te blagoslovi, moj otrok! (Massimi:) Imelda se mi zdi zelo srečna, kot bi se nič ne zgodilo.

Massima: Le vprašaj jo! (Odide.)

Imelda: O mama, ko bi bila prišla prej! Bilo je tako lepo, tako silno lepo!

Castora: Tako? Zakaj si tako srečna?

Imelda: Bila sem sama, čisto sama, kot ljubi Jezus v tabernaklju. Potem je pa prišla uboga deklica; tej sem dala vse svoje prihranke in evharističnemu Kralju sem poslala šopek cvetlic. Kako je bilo vendar lepo! In Ani sem pomagala, kakor mali Jezus nekoč ljubljeni nebeški Materi.

Castora: In pri tem si popolnoma pozabila na svojo mamo.

Imelda: O ne, ljuba mamica! Imelda tebe ne bo nikdar pozabila. Toda, če kliče Gospod: "Poslušaj, moja hči, in glej in nagni svoje uho in pozabi na svoje ljudstvo in na hišo svojega očeta; zakaj Kralj hrepeni po tvoji lepoti." (Ps.) Mama, kaj naj pa rečem tedaj?

Castora: Ljubo dete, tedaj pa reci le eno: "Tu sem, o Bog, da izpolnim tvojo voljo!"

Imelda: In kaj naj storim?

Castora: Slediti moraš kraljevemu povabilu.

Imelda: Moja ljuba mamica, potem pa moram hitro slediti. O, pusti me, naj vstopim v samostan! — "Boljši je en dan v predvorih Gospodovih, kot tisoč kje drugje."

Castora: Da, otrok. Tudi jaz hočem reči: "Tu sem, o Bog, da izpolnim tvojo voljo." Prav kmalu te hočem peljati v hišo Gospodovo.

Imelda: Hvala ti, tisočera hvala, ljuba mamica! Kako sijajna je moja usoda! "Gospod je moj delež in moja dediščina. Zato pa hvali moja duša Gospoda in ne pozabi vseh njegovih dobrot! Psalme hočem prepevati Gospodu, dokler živim."

(Zastor.)

—o—

TRETJE DEJANJE.

I. Prizor.

Soba kot v prvem dejanju.

Imelda (kleči pred kipom Matere božje): O moja ljuba, milosti polna Mati Marija, Kraljica presvetega rožnega venca! Kako srečo si mi naklonila. Danes bom smela stopiti v hišo tvojih izvoljenih otrok.

Castora (pride tiho): Imelda, otrok mojega srca, ura ločitve se bliža.

Imelda: "Razveselila sem se tega, kar so mi rekli: V hišo Gospodovo bomo šli." (Ps.)

Castora: Gospod, ki je delo pričel, naj ga milostno konča.

Imelda (odpne krog vratu ji visečo verižico in jo da Castori): To verižico z medaljonom bi rada podarila Marjetici.

Castora (ji da molek): Eno lepotečje, otrok moj, vzemi kot spomin na svojo mater s seboj — sveti rožni venec, najdragocenejšo dediščino, ki jo je zapustil sv. Dominik, tvoj redovni oče, svojim otrokom; rožni venec naj ti bo zmagoslavno orožje proti sovražnikom zveličanja, naj ti bo vez, ki naj te tesno spaja z Jezusom,

Marijo, tvojim redom in — s tvojo materjo . . . (Joka.)

Imelda: Ljuba mamica, ne jokaj! Veseli se rajši; "zakaj zaročila se bom ž njim, ki mu služijo angeli, čigar lepoto občudujeta solnce in luna."

Castora: Da, Imelda; toda zaročila se boš tudi s Kraljem, čigar tron je križ. (Poda Imeldi sv. razpelo:) Vzemi ta križec in pomisli, da boš morala prej s Kristusom trpeti, preden boš mogla stopiti ž njim v večno slavo.

Imelda: "Z nobeno drugo stvarjo se nočem hvaliti, kot s križem Gospoda našega Jezusa Kristusa. Ta križ naj bo svetloba mojim stopinjam, luč mojih potov in mirtin šopek mojemu srcu.

Castora: Imelda, zamenjala boš obleko Marijinega otroka z obleko, ki jo je pokazala nebeška Mati sv. Dominiku kot poročstvo njene posebne materinske ljubezni. Obvaruj to zaročno obleko neomadeževano, da boš nekoč vsa snežno bela sledila Jagnjetu, kamor koli bo šel.

Imelda (sklene roke): Vzemi me, Gospod, po tvoji besedi; in živela bom; in ne daj, da bi bilo moje upanje osramočeno.

II. Prizor.

Ana (prinese Castori pismo).

Castora (prereže ovojnico, razgrne list in bere.)

Imelda (se približa Ani in ji stisne presrčno obe roki): Ana, dobra Ana, še enkrat: z Bogom! Najtopleje se ti zahvaljujem za tvojo zvesto službo.

Ana: Kdo bi grofinji Imeldi ne služil rad?!

Imelda: "Služite Gospodu z veseljem. Gospod je ljubezni poln nasproti vsem in čuva vse." (Ps.)

Ana: Naj varuje tudi vas, moja dobra grofinja!

Imelda: Povej to željo večkrat Gospodu v tabernaklju in ne pozabi nikdar na cvetlice! Prve in najlepše nesi vedno Gospodu! (Ana odide.)

Castora (je medtem prebrala pismo).

Imelda (poljubi Castori roko): Bog naj blagoslovi tvojo zvesto roko in tvoje dobro srce!

Castora: Teta Massima mi je pravkar pisala. Pošilja ti pozdrav v slovo. Tvoje odločitve ne more razumeti in zato tudi ne odobravati.

Imelda: "O, vi človeški otroci! Kako dolgo bo še težko vaše srce? Zakaj ljubite ničemernost in laž?" (Sv. pismo.) Mama, v samostanu bom molila za teto in tudi za Marjetico, vroče bom molila, dokler — dokler tudi ona ne pride za menoj v samostan.

Castora: Tako? Tako? In kaj boš izprosila meni?

Imelda: Srčno srečo v srčni bolečini in nebeški mir v zemskem boju.

III. Prizor.

Ana (vstopi s cveticami): Oprostite, milostljiva gospa! Doroteja je prinesla šopek za slovo.

Imelda (veselo): Prosim, mama, pusti jo, naj vstopi; zadnji-krat jo bom videla danes.

Castora (da Ani znamenje. Doroteja vstopi).

Imelda (gre Doroteji naproti): Doroteja, veseli se z menoj! Postala bom zdaj uboga, še bolj uboga kot si ti.

Doroteja: Dobra in ljubezniva grofinja, kdo bo skrbel odslej za mojo bolno mater, za moje bratce in sestrice?

Imelda: Zaupaj v Boga! "Blazen je tisti, čigar pomočnik je Bog; srečen tisti, ki stavi svoje upanje v Gospoda, svojega Boga

in ki mu ostane zvest vekomaj." (Ps.) Zaupaj tudi v mojo mamo. (Jo pelje k Castori:) Ljuba mamica, glej, toplo ti priporočam Dorotejo!

Castora: Doroteja mi je tvoja dediščina. Vendar — otroka mojega srca mi ne more nihče nadomestiti. (Si briše solze.)

Imelda (prinese nabiralnik): Tu vzemi moje zadnje prihranke — danes dobiš nabiralnik z vso vsebino vred. (Da nabiralnik Doroteji. Veselo:) Tako — zdaj sem res uboga kot redovnica.

Doroteja: Hvala, hvala, plemenita grofinja; zahvaljujem se vam tudi v materinem imenu. (Joka.)

Imelda: Z Bogom, Doroteja! Ne pozabi na tabernakelj! (Doroteja odide.)

IV. Prizor.

Imelda: Ljuba moja mamica, spominjaj se vedno mojih ljubih ubožčkov, vedno skrbi zanje!

Castora: Nad vse so mi dragi, Imelda, ker so tvoja zapuščina in nikdar me ne bodo pogrešali. (Sede; Imelda poklekne in položi svoje roke v Castorine.) Otrok, ali se ne bojiš redovne strogosti? Samostan je mučeništvo.

Imelda: Sveta Agneza se ni bala ne meča, ne ognja. Kakor ona, bom tudi jaz junaško stopala k mučeništvu samostanskega življenja.

Castora: In ne boš pogrešala svoje matere?

Imelda: "Kdor bolj ljubi očeta ali mater kot mene, mene ni vreden." (Evangelij.)

Castora (se dvigne): Posvetim te znova ljubi nebeški Materi in po njej Gospodu v redu sv. Dominika. Marija naj te vodi skozi življenje, ona naj bo pri tebi ob smrti. Pod svojim plaščem naj te privede v nebeško družbo čistih in nedolžnih. "Gospod naj ti pošlje pomoč iz svojega svetišča in s Siona naj te varuje!"

Imelda: Krepčaj me, Gospod, Bog Izraelov, in poglej v tej uri na hrepenenje mojega srca, da bom končala to, kar namerjam, z upanjem v tvojo pomoč.

Castora: Dete, ali imaš še kako željo?

Imelda: "Le eno je, po čemer hrepenim: stanovati v hiši Gospodovi vse dni življenja." (Ps.) Kako sladka bo nekoč smrt tistega, ki je stanoval vse svoje življenje pri njem, ki nas bo nekoč sodil. Mati, za življenje in smrt mi daj svoj blagoslov."

Castora (ji napravi na čelo križ): Gospod naj te blagoslovi! Gospod naj te vodi!

(Zastor.)

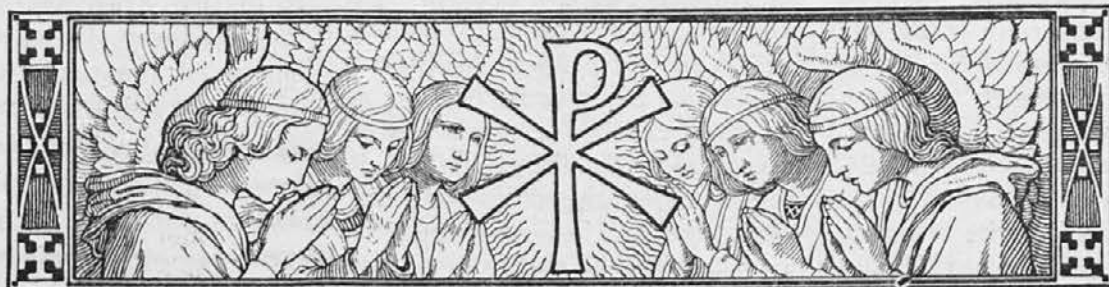
Živa slika:

Imelda kleči v beli redovni obleki s sklenjenimi rokami. Jezušček se ji počasi približa s kelihom in hostijo v rokah ter jo obhaja. Rdeča luč. V ozadju se sliši prav nežna godba in čisto lahko petje kake evharistične pesmi.

(Konec prih.)

☙ Častna straža pred Najsvetejšim. ☙ Rev. J. Plaznik

Praznik Kristusa Kralja.

Jezus Kristus je svečano in javno nastopil kot naš Kralj pri evharističnem kongresu. Nikoli poprej se še ni bila zbrala tolika množica, da bi izkazala komu

kraljevo čast. Naša dolžnost je torej, da imamo Jezusa za Kralja tudi v svojih srcih, ko smo mu izkazali kot takemu na zunanje kraljevsko čast.

Letošnje leto je bilo za nas vse leto posebnih milosti. Že sam kongres je bil dosti velik in zgodovinski dogodek. Praznujemo pa tudi sveto leto, ki se bo zaključilo na sveti večer. Ob pričetku svetega leta so v Rimu prvič obhajali praznik Kristusa Kralja, po svetu smo ga pa obhajali prvič zadnji dan oktobra.

Že papež Leon trinajsti je mislil na ustanovitev tega praznika. V svojem pastirskem listu "Annum sacrum" je javno pripoznal kraljestvo Jezusove ljubezni nad človeškim rodом, ki ga je posvetil presvetemu Srcu. Naš sedanji papež je pa določil, da se praznik Kristusa Kralja slovesno praznuje po vsem svetu, in je ustanovil v ta namen posebno mašo in duhovniški oficij za brevir.

Nauk o Kristusovem kraljestvu ni nov. Ta resnica je stara kakor krščanstvo samo in še več. Nauk o tem kraljestvu je tako star, kakor je stara obljuba, da pride Odrešenik. To kraljestvo opevajo pesmi v psalmih stare zaveze tisoče let poprej, preden je rimski oblastnik dal napisati na križ: Jezus iz Nazareta, kralj judovski. Ravno ta misel, da bo Kristus mogočen kralj, ki jih bo rešil iz rimskih spon in bo obnovil kraljestvo Davidovo, je zaslepila Jude, da niso spoznali Kristusovega poslanstva. Niso hoteli sprejeti za kralja človeka, ki se je pojavil med njimi brez kraljevskega oblačila in je bil iz obubožanega rodu, sin delavca, prijatelj ubogih in tovariš preprostih ribičev.

Domišljijo Judov so mamile veličastne prerokbe Izaijeve in Danijelove, pa tudi junaške pesmi kralja Davida, ki opisujejo veličastvo Mesijevo in njegovo svetovno zmago. O resničnosti prerokb seveda niso dvojili, toda razumeli so jih preveč dobesedno, v svetnem in časnem pomenu, kakor je pač bilo vseč njihovemu slavohlepju in želji po maščevanju nad narodnimi nasprotniki. Napuh je bil vzrok, da je padel v greh prvi človek, in Odrešenik ni mogel odrešiti ljudi s tem, da bi stregel njihovi ničemernosti, ker se zlo ne da odpraviti z enakim zlom. Zato je bila v pričakovanju Judov jako velika zmeta.

Jezus Kristus, Odrešenik, je

bil sicer pravi kralj že po svoji naravi kot Sin božji. Bil je kralj tudi kot zmagovavec nad hudim duhom in svetom, toda svetnega kraljestva si nikoli ni prisvajal. Ko ga je Pilat vprašal, če je kralj, je odgovoril, da je, toda takoj je razložil pomen svojega odgovora: "Moje kraljestvo ni od tega sveta."

In prav tako nam sveta Cerkev z novim praznikom stavi pred oči duhovno kraljestvo Kristusovo. Sicer nikakor ne taji, da je Kristus kot Bog, kralj in gospodar tudi nad vsemi svetnimi, zemeljskimi rečmi, dobro ve, da je bila **Kristusu dana vsa oblast v nebesih in na zemlji**; toda zaveda se, kaj želi Srce Jezusovo, in kaj je potreba našega časa. Zato poudarja zlasti duhovno stran kraljestva Kristusovega in ga oklicuje za kralja naše notranjosti, našega razuma in naše volje. Kristusovo kraljestvo je v naši duši in v vesti. Njegovo kraljestvo prinaša mir v srca in pravičnost na svet, pozneje pa večno srečo.

In tudi ne omejuje Cerkev kraljestva Kristusovega na posameznega človeka in na njegovo življenje. Jezus je socialni kralj, to se pravi: **Kralj človeške družbe**. Zato hoče, da ga ljudje skupno pripoznavajo za kralja. Kristusovo kraljestvo se ne razteza samo nad one, ki so skozi vrata sv. krsta stopili v kraljestvo božje, on je kralj tudi vseh onih, ki ga sicer ne poznajo ali so ga morda celo

zavrgli. Cerkev hoče, da bo Kristus priznan za kralja vsakega človeka, vsakega rodu in naroda pod nebom. To kraljestvo, ki je brezmejno po obsegu in nepremagljivo na veke, naj se priznava tudi **v družabnem in političnem življenju vseh ljudi na svetu.** "Karkoli delate, storite v imenu našega gospoda Jezusa Kristusa," naroča sveti Pavel. Katoličani morajo gledati, da branijo Kristusove pravice in pravice njegove cerkve v vsem javnem življenju svoje domovine.

Jezus Kristus je kralj na desnici svojega Očeta v nebesih. Na zemlji je njegov prestol v vsakem tabernakeljnu, kjer kraljuje v ponižnosti in ljubezni. Od tam se najlepše razširja njegovo kraljestvo v človeške duše. Četudi je svet zavrgel vrhovne pravice Kristusovega kraljestva, vendar je Kralj, dokler bo stal le še en sam tabernakelj, dokler bo živela le še ena sama pobožna duša, ki se ga bo oklepala v svetem obhajilu.

Dragi čitatelj! Znano ti je, da so Judje poklekali pred Kristusa

in mu zaničljivo klicali: Pozdravljen, kralj judovski! Da bomo zadostovali za vsa tista in mnoga druga razžaljenja, ki jih mora gospod Zveličar prestajati še neprestano, in to iz ljubezni do nas — pojdimo ga mi prav velikokrat pozdravit, sprejmimo ga prav pogosto v svoja srca. Darujmo mu svoja srca popolnoma in brez pridržka — tako ga bomo najlepše priznali za svojega Kralja, ki ima vso neomejeno oblast nad nami.

Apostolstvo molitve.

Rev. John Plaznik.

Mesečni namen apostolstva za mesec december: Priznanje Jezusa Kristusa za Kralja narodov.

V svojem lepem pismu o kraljestvu Kristusovem razlaga sv. oče, kako je že od začetka svojega papeštva iskal vzroke, ki so povzročili vse današnje zlo na svetu. Pa je spoznal, tako pravi, da je vzrok vsega zla na svetu tole: človeštvo se je odtujilo Jezusu Kristusu in njegovim svetim postavam v družinskem in družabnem življenju.

Zato si je sv. oče za svoje geslo izvolil besede: *pax Christi in regno Christi* — mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem. Trudi se in deluje za to, da bi z oživljenjem Kristusove vlade prinesel med ljudi zopet mir in dobro voljo. Vera v Kristusa Kralja se je zelo pomnožila lansko leto in letos zavoljo svetega leta in še prav posebno tu pri nas zavoljo euharističnega kongresa. Sv. oče pravi: "Praznik presvete Srca Jezusovega je zadal janzenizmu smrtni udarec, praznik Kristusa Kralja bo pa zdravilo zoper lajicizem, ki se je zajedel v človeško družbo. To je namreč krivo mišljenje, da je država izvor vse oblasti in ne Bog sam. Po tem mnenju sta vera in bogočastje privatna zadeva, ki nima pomena za družbo in zlasti ne za politično življenje. Ta krivi nauk

seveda odreka tudi Kristusu in njegovi Cerkvi vsako pravico, dajati svoje postave in ustavljati zavode, iz katerih bi se širila prava krščanska prosveta.

Ta duh se na primer jasno razodeva v Meksiki, kjer so postavili na čelo vlade prostozidarje. Pa tudi pri nas imamo organizacije, ki odkrito simpatizirajo z meksikanskimi razmerami in tamkajšnjo vlado naravnost obožujejo. Večkrat so že tudi poizkušali zazatreti katoliške šole in redove. Ker taje in zanikujejo pravice Kristusa Kralja, izključujejo iz javnega življenja vse, kar diši ko prščanstvu.

Prav zato pa dviga sv. oče glas, da nam zopet vcepi živo zavest, kako potrebno je kraljestvo Kristusovo nad našimi srci. Da bi se to kraljestvo bolj in bolj širilo med nami in med našimi brati po vesoljnem svetu, to je namen apostolstva za prihodnji mesec.

Molitev vsakdanjega jutranjega dobrega namena.

O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije ti darujem vse molitve in trpljenja današnjega dneva v

spravo za vsa razžaljenja, ki jih trpiš v zakramentu presv. Rešnjega Telesa, in za priznanje Jezusa Kristusa kot Kralja narodov.

—o—
PRAZNIKI MATERE BOŽJE V NOVEMBRU.

V novembru obhajajo v nekaterih krajih prvo nedeljo po osmini vseh Svetih praznik varstva ali zaščitništva Marijinega in vsej Cerkvi praznik darovanja blažene Device Marije v templu 21. novembra.

Na ta dan sta sveta Joahim in Ana v tempelj pripeljala svojo triletno hčerko, preblašeno Devico Marijo. Velikodušno se je Marija ločila od sveta, svetne ničmernosti in tudi od svojih staršev. V svoji nežni mladosti se je posvetila Bogu in službi božji. V tempeljski šoli se je učila brati, moliti in delati obleko za službo božjo. Tega nas spominja sveta Cerkev in želi, da bi se dekleta po Marijinem zgledu že v nežni mladosti Bogu darovale, posnemale Mater-Božjo v njenih lepih čednostih in začele skrbeti za svoje zveličanje. Marija si je najboljši del izvolila.

—P. A. F.

Razlaga sv. maše.

(Dalje.)

Po raznih virih priredil
Rev. Jos. Pollak.

DAROVANJE.

Ofertorij.

PREDMAŠI se je mašnik z ljudstvom pripravljaj na pravo daritev z očiščevanjem srca in razsvetljevanjem duha. V maši vernikov se pa daritev pri darovanju pripravi, pri povzdigovanju zvrši in pri obhajilu konča. Zato so omenjeni deli sv. maše njeni glavni deli.

Ko prebere mašnik evangelij ali ko izmoli "credo," kadar jo maša zahteva, poljubi altar in se obrne k ljudstvu s pozdravom: **Dominus vobiscum — Gospod z vami.** S temi besedami hoče sv. cerkev označiti namen presvete daritve: edinstvo vernikov s Kristusom in po njem z Očetom, kakor je molil Zveličar: Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, kate-re si mi dal, da bodo eno, kakor tudi mi. (Jan. 17, 11.)

Ko se mašnik obrne zopet k altarcu, razprostre roke in jih zopet sklone, pri tem pa glasno reče: **Oremus — molimo!** Ves presunjen od svetega dejanja, ki ga hoče pričeti, pozivlje vernike, naj ž njim vred molijo in se tako kar mogoče tesno združijo z Bogom. Nato pa po tihem moli kratko molitvico, ki je skoraj pri vsaki maši drugačna, da se strinja s praznikom dotičnega dne. Imenuje se pa ta molitvica "ofertorij" — darovanje.

Da bomo razumeli, kako je ta kratka molitvica prišla v sveto mašo, je treba poznati zgodovinski razvoj presvete daritve.

Nekdaj so namreč verniki pri darovanju prinašali svoje darove na altar. To ni bilo kako breme, temveč častno opravilo. Spokorniki, očitni grešniki in izobčeni pa niso smeli darovati. Najboljši darovi kruha in vina so se odločili za izpreminjevanje in so ostali

na altarcu. Ostale so pa uporabili za "obede ljubezni" po sveti daritvi, za uboge in podobno. Poleg kruha in vina so darovali tudi druge darove, namreč najrazličnejše reči, ki so bile za vzdrževanje cerkve potrebne.

Med tem, ko so verniki prinašali one darove na altar, se je pe-lo nekaj vrst kakega psalma — in prav na to nas spominja še danes ona kratka molitvica — ofertorij. Ko je število kristijanov naraslo, bi tako darovanje preveč zavleklo službo božjo, zato se je polagoma odpravilo. Razna denarna darovanja za cerkev in za druge podobne potrebe pa itak poznamo tudi danes in bodo gotovo ostala do konca sveta, ker cerkev nujno potrebuje darov, da se more vzdrževati.

Ofertorij pojo pri slovesnih svetih mašah tudi na koru. Tudi to je ostanek starodavnih navad.

Daritvena tvarina.

Za daritev svete maše je treba pšeničnega, s čisto vodo vmesene-ga in nekvašenega, to je opresnega kruha. Dalje vina od trte, ki mu je pri sv. maši primešane nekoliko vode.

Rimsko-katoliška cerkev jemlje za daritev svete maše vedno le opresen kruh, ker je tudi Zveličar sam rabil tak kruh za prvo izpreminjevanje in ga dal zavžiti apostolom. Vendar pa ni Gospod sam nikjer zaukazal, da bi se moral vedno rabiti le tak kruh. Daritev svete maše bi se torej veljavno opravila tudi s kvašenim kruhom, vendar bi pa duhovnik pri tem smrtno grešil, ker bi v tako važni reči ne bil pokoren sv. cerkvi.

V prvih krščanskih časih najbrž niso mnogo gledali na to, je-li bil kruh za sv. daritev kvašen ali ne, ker so morali zavoljo tolikega preganjanja hitro opravljati sveto mašo in po skritih krajih, po votlinah, jamah itd. Rabili so pač

tak kruh, kakoršnega so imeli pri roki, to se pravi, kakršnega so sami jedli. Ko je pa cerkev dosegla prostost in se je smela sv. maša slovesno obhajati, so začeli rabiti le opresne kruhe in tako je ostalo v latinski cerkvi do danes.

Nekdaj so z jako veliko častjo pekli kruh za sveto mašo. Večinoma so to delali mašniki sami ali pa dijakoni, včasih pa beremo tudi o kraljih in cesarjih, da so delali isto. Med delom so prepevali psalme in druge svete pesmi. Povsod je tudi prišlo v navado, da se je v hostijo vtiskalo presladko Ime Jezusovo, podoba jagnjeta ali pa križ. To so delali zato, da so imeli hostijo že pred izpreminjevanjem v visoki časti. Hostija je bela, ker je določena za najsvetejšo daritev, je okrogla, ker je krog znamenje popolnosti. Ob enem nas pa krog spominja tudi Njega, ki je gospodar vsega zemeljskega kroga. On je neskončen, brez začetka in brez konca.

Za daritev svete maše je treba tudi vina od trte. Primeša se mu pa par kapljic vode. To je od nek-daj v navadi, ker je tudi Jezus Kristus — tako trdita sv. Irenej in Ciprijan — prilil pri zadnji večerji vinu vode.

Vrhu tega je pa to primešavanje jako pomenljivo.

Prvič pomeni dvojno naravo Kristusovo, vino božjo, voda pa človeško. Obe naravi sta v Kristusu tako združeni, kakor vino in voda, ako sta zmešana.

Drugič pomeni naše združenje s Kristusom pri sveti daritvi. Voda pomeni verno ljudstvo, vino pa Kristusa. In to oboje se daruje pri sv. maši nebeškemu Očetu.

Tretjič pomeni popolno združenje človeka z Bogom po smrti v nebesih. To združenje se sicer prične že na tem svetu, popolno pa postane šele v nebesih, saj bomo postali tam deležni božje narave same.

Darovanje kruha in vina.

Ko mašnik odmoli ofertorij, odgrne kelih in ga postavi malo na listno stran. Tudi v starih časih so odgrinjali kelih šele potem, ko so katehumeni zapustili cerkev. Mašnik dalje vzame hostijo na pateno, dvigne oči na križ in moli:

Sprejmi, sevti Oče, vsemogočni večni Bog, ta neomadeževani dar, ki ga jaz, tvoj nevredni služabnik, darujem tebi, svojemu pravemu in živemu Bogu, za svoje brezštevne grehe, razžaljenja in zanikrnosti in za vse navzočne, tudi za vse verne kristijane žive in mrtve, da bo meni in njim v zveličanje in večno življenje. Amen.

V tej molitvi izreka mašnik globoke resnice in mi najdemo v njej odgovor na razna važna vprašanja.

Komu darujemo? — Očetu. Tako je storil tudi Kristus in nas učil, naj enako ravnamo. On sam se je daroval Očetu na križu in se daruje na altarju. On sam je učil moliti: Oče naš, kateri si v nebesih . . .

Kaj darujemo? — Neomadeževani dar. Hostija sicer še ni izpremenjena v Jezusovo Telo, temuč je še čist kruh, vendar je čist dar, ker je odločena, da se pri povzdigovanju izpremeni v Kristusovo Telo.

Kdo daruje? — Jaz, nevredni služabnik. Mašnika je povzdignil Gospod iz prahu v vrsto svojih zaupnih prijateljev. Saj je sam rekel pri zadnji večerji apostolom: "Poslej vas ne bom več imenoval hlapcev, ker hlapec ne ve, kaj dela njegov gospodar; prijatelje sem vas nazval, ker sem vse, karkoli sem slišal od svojega Očeta, vam oznanil." (Jan. 15, 15.) Kako velika je tedaj čast mašništva! Toda prav pri altarju maš-

nik najbolj spozna svojo nevrednost in siromaštvo. Kako ginjive so torej besede: jaz, nevredni služabnik, ki jih govori mašnik prav tedaj, ko opravlja svojo najvzvišenejšo službo!

Altar, na katerega položi zdaj mašnik hostijo, je skala, iz katere izvira studenec milosti, ki teče v večno življenje. Po opravljeni molitvi prekriža mašnik s pateno altar na tistem mestu, kamor potem položi hostijo. Križ in altar sta kraja, na katerih se daruje na različen način ena in ista daritev.

Pateno dene mašnik pod korporale. To nas spominja na beg apostolov, ki so se poskrili, ko je bil Jezus darovan. Vendar se pa patena ne skriva popolnoma, ker Marija in sv. Janez nista bežala in se nista skrila.

Potem stopi mašnik za korak proti listni strani, izbriše kelih in vlije vanj vina za daritev. Nato blagoslovi vodo s sledečo lepo molitvijo:

O Bog, ki si čudovito ustvaril dostojanstvo človeške narave in še čudoviteje prenovil, dodeli nam po skrivnosti te vode in tega vina, da bomo deležni božje narave njega, ki se je ponižal in se udeležil naše človeške narave, Jezus Kristus, tvoj Sin in naš Gospod, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti Sv. Duha Bog vekomaj. Amen.

Čudovito je Bog ustvaril človeka, ker ga je ustvaril po svoji podobi in sličnosti. Še čudoviteje ga je pa prenovil s skrivnostjo odrešenja.

Mašnik ne sme nikoli vlti toliko vode v kelih, da bi se vino izgubilo med vodo, temveč voda se mora izgubiti v vinu. To pomeni, da se moramo mi izpremeniti v Kristusa, ne pa On v nas, po besedah sv. Pavla: "Živim, toda ne jaz, temveč Kristus živi v meni." (Gal. 2, 20.)

Zdaj vzame mašnik v roko kelih, ga dvigne, upre oči v križ, daruje in moli: **"Darujemo Ti, Gospod, kelih zveličanja in prosimo Tvojo usmiljenost, da se dvigne v prijetni vonjavi pred Tvoje božje veličastvo v naše in vsega sveta zveličanje. Amen."**

Mašnik torej imenuje v tej molitvi "kelih zveličanja," ker se bo njegova vsebina kmalu izpremenila v Kri Zveličarjevo, po katerem nam dohaja vse zveličanje. Preden pa položi kelih na altar, tudi ž njim napravi križ nad korporalom — tudi to ima lep pomen — potem pa kelih pokrije s palo.

Sedaj sta kruh in vino darovana. To daritev sedaj dopolni mašnik z daritvijo samega sebe in vernikov. To se zgodi v molitvi, ki sledi: **"Sprejmi nas, Gospod, ker smo ponižnega in potrtega srca, in tako naj daritev, ki Ti jo darujemo danes, doseže Tvoje dopadajenje, gospod Bog."**

Pred altar moramo vedno prinesiti od kesanja in ljubezni presunjeno srce, kakršno mora biti sploh celo naše življenje. Neprestano mora biti naše srce Bogu darovano, saj je njegova last, ker ga je ustvaril in ker je nemirno, dokler ne počiva v Bogu. Darujmo pa Bogu tudi svoje osebne zadeve in nadloge, svoje solze in svoje trpljenje, pa tudi svojo tolažbo in veselje. Vse potopimo v duhu v kelih mašnikov, da se posveti in blagoslovi v veliki daritvi Kristusovi.

Nato povzdigne mašnik oči in roke, prekriža kruh in vino, zraven pa moli k Bogu z besedami: **"Pridi posvečevavec, vsemogočni večni Bog, in blagoslovi ta dar, ki je pripravljen Tvojemu svetemu imenu."**

(Dalje prih.)

S frančiškanskih vrtov.

Frančiškova dolina.

(Dalje.)

P. Krizostom:

II.

FONTECOLOMBO je bil v načrtu naših izletov na prvem mestu, kar je popolnoma umevno: Fontecolombo je namreč najznamenitejše svetišče v reatinski dolini, zakaj tu je spisal sv. Frančišek po božjem navdihnjenju sveto vodilo za svoj red. Prav zato imenujejo pisatelji večkrat Fontecolombo — frančiškanski Sinaj. Kakor je namreč prejel Mojzes iz božjih rok postavo za svoje ljudstvo na gori Sinaj, tako je prejel na gori Fontecolombo sv. Frančišek od Kristusa postavo za duhovne sinove svojega reda.

Ob štirih zjutraj že smo odšli od doma. Moj spremljevalec je bil pater John Baptista, ameriški Anglež, zelo zajemljiv in zabaven gospod. Dasi je bil po naravi jako živahen in vesel značaj, se kljub temu v evropske razmere ni mogel vživeti; vse se mu je zdelo strašno malenkostno in puščobno. V rimskem kolegiju sv. Antona je živel čisto sam zase, le z menoj se je včasih rad malo pogovoril in nasmejal; redno pa je pri tem iskal prilike, da bi izlil svojo nejevoljo nad premalo podjetnimi Evropejci. — V reatinski dolini se je pa ta gospod čisto izpremenil. Začel je ves navdušen hvalliti naravno krasoto in slikovitost te Frančiškove doline; s podneb-

jem in vodo je bil zelo zadovoljen; celo ljudje so se mu zdeli originalni in vsaj v splošnem se ni pritoževal nad njimi.

Po ameriški navadi se je pater John za pot dobro oborožil: vzela je s seboj fotografski aparat in daljnogled. Ti dve ropotiji sta bili vzrok, da sva dospela do cilja namesto v poldrugi uri, šele v treh debelih urah. Mojega tovariša je zajemala prav vsaka reč. Neprestano je nastavljal svoj daljnogled na oči in od časa do časa je ves vzradoščen kriknil od začudenja nad lepoto kake idilične panorame. V takem slučaju je hitro razkoračil tenke noge svojega fotografskega stroja in vtaknil glavo pod črno plahto, mene pa je posadil na trhel hlod ali pa na z mahom poraslo skalo s pripombo, da bo slika zajemljivejša in popolnejša, če bo "namalana" na njej tudi moja častitljiva oseba.

Ob sedmih sva srečno prišla v fontecolombski samostan. Tovariši, ki so dospeli tja dobro uro pred nama ter so že odmaševali, so sedeli ravno v obednici pri zajtrku. Patra gvardijana ni bilo doma, sprejel naju je njegov namestnik pater vikar, ki nama je preskrbel vse potrebno, da sva lahko zbrano in pobožno brala sv. mašo.

Po najinem zajtrku smo se vsi zbrali na samostanskem dvorišču,

kjer nam je pričel pater vikar na dolgo in široko razlagati vse znamenitosti fontecolombskega samostana. Povedal nam je, da je tu prosil sv. Frančišek svoje telo oproščenja zaradi velikih pokoril, ki mu jih je nalagal. Zdravniki so mu namreč ukazali, da mora zmanjšati strogost svoje pokore. — Ko je bil svetnik radi očesnih bolečin nevarno bolan, pride k njemu zdravnik. Bratje bi radi zdravniku postregli, pa niso nič imeli. Bili so v veliki zadregi, ko naenkrat pozvoni na samostanski porti žena, ki je prinesla bratom polno pletenico najizbranejših jedil. — Ob neki drugi priliki je izjavil zdravnik sv. Frančišku, da bo popolnoma oslepel, če se ne da operirati, to je, če se ne pusti po tedanji zdravniški metodi žgati na sencih z razbeljenim železom. Frančišek se je za hip prestrašil tolikega trpljenja in se je obrnil do ognja, rekoč: "Brat moj o-genj, plemenit in koristen si nad drugimi stvarmi; bodi mi prijazen v tej uri zaradi ljubezni, ki jo imam do tebe in zaradi ljubezni do Njega, ki te je ustvaril." In je napravil nad ognjem znamenje sv. križa. Po končani operaciji je dejal zdravniku in bratom, da ni čutil nikake bolečine in da je pripravljen znova se podvreči operaciji.

Pater vikar nam je vse to pripovedoval prav po italijanskem

načinu: živahno, z neštetimi kretanjami, od časa do časa naravnost dramatično. Vsi smo ga zelo radi poslušali.

Nato nam je kazal samostansko zidovje ter nam razlagal, v katero dobo spadajo posamezni deli, popravila, prizidki itd. Okna so bila prvotno tako majhna, da si komaj porinil roko skozi. Severni del samostana je najstarejši; zgrajen je namreč na ostankih starodavne Colombine hiše. Colomba je bila bogata in plemenita gospa, ki je podarila svojo hišo in velik del gozda okrog nje sv. Frančišku. Odtod je dobil ta kraj tudi svoje ime. Fonte pomeni studenec. V bližini samostana izvira namreč kristalno čist studenec. Fonte Colombo bi se torej reklo po naše Kolombin studenec.

Pater vikar nas je odvedel na severozahodno stran samostana, kjer je vhod v svetišče. Nad vrati so zapisane tele besede: "Vzemi čevlje z nog, zakaj sveta je zemlja, na kateri stojiš." (Eks. III, 5.) Papež Ksist IV. je obiskal bos to svetišče in je pri tem vzkliknil do solz ganjen: "To je kraj, kjer je bilo obnovljeno življenje, kjer je Bog razodel vodilo manjših bratov."

Ko smo vstopili, smo šli takoj po ozki, lepo tlakovani poti navzdol tik ob samostanskem zidovju. Pogledal sem za hip skozi majhno zamreženo okno v sobo, ki je bila vsa napolnjena z lobanjami in človeškim okostjem — to so telesni ostanki Frančiškovih sinov, ki so umrli tu gori v tej sveti samoti. Na samostanskem zidu so razvrščene v lepih presledkih podobe sv. križevega pota.

Kakih 30 metrov od omenjenega vhoda stoji kapela sv. Magdalene, ki jo je sezidal sv. Frančišek leta 1217. z lastnimi rokami. Ta kapela je pravi vzor prvotnih frančiškanskih cerkva — preprosta je in ubožna. Bila je seveda mnogokrat popravljena, ker je veliko trpela zavoljo potresov, vendar pa ni pri tem izgubila svo-

jega prvotnega značaja. Nad vhomom je stolpič z majhnim zvonom, čigar nežni glas je klical k skupni molitvi brate, razkropljene po gozdnih duplinah, kjer so živeli pravo puščavniško premišljevalno življenje. — V kapelici nam je naš vodnik razlagal slike, ki so razen ene — sv. Magdalene — vse prav slabo ohranjene. Treba nam je bilo poklicati na pomoč vso našo fantazijo, da smo vsaj nekoliko razumeli njegovo zares strokovnjaško razlago.

Spodaj sredi visoke skalnate pečine je glavno svetišče, namreč kraj, kjer je Kristus razodel Frančišku sv. vodilo. Vse svetišče je podobno lastavičjemu gnezdu, prilepljenemu na živo skalo.

Polni nežnih čuvstev smo stopili v kapelo, ki je posvečena sv. Mihaelu; pokleknili smo na to sveto zemljo in prav goreče molili. Ogledali smo si v skalo vdolbeno votlino, kamor je hodil naš sveti serafinski oče počivat. Na steni visi zelo lepa slika brata Janeza Antona, katera predstavlja asiškega Ubožca, ko prejema vodilo iz Kristusovih rok. Na desni strani oltarja je na tleh odprtina, skozi katero smo zlezli in prišli po ozkih, strmih stopnjicah v tako zvano "sveto votlino." To je 8 m dolg in 1 m širok hodnik, kjer je serafinski svetnik premišljeval trpljenje Križanega. Tu se je 40 dni postil v čast sv. nadangelu Mihaelu, nato pa je šel iz votline in je poklical brata Leona ter mu je rekel: "Leon, prinesi pero, papir in črnilo, da boš napisal, kar nam hoče razodeti Gospod." Ko je Leon vse to prinesel in se pripravil za pisanje, je sv. Frančišek prosil pomoči sv. Duha, kateri je po njegovih ustih govoril te-le besede: "Vodilo manjših bratov je to: živeti po svetem evangeliju našega Gospoda, v pokorščini, ubožtvu in čistosti." To je začetek vodila manjših bratov.

Tako nam je razlagal pater vikar ter nas med tem pripeljal v votlino, v kateri je premišljeval in

molil brat Leon; tam v bližini nam je pokazal tudi deblo hrasta, na katerem se je prikazal Kristus sv. Frančišku.

Ko smo se vračali nazaj proti samostanu, sem se z balkona pred kapelo sv. Mihaela za hip ozrl navzdol. Kar obstrmel sem nad idilično lepoto pod seboj. Zazdelo se mi je, da se mora tam med drevjem in grmovjem zdaj-zdaj prikazati svetniška Frančiškova postava in da mi mora v ušesih zazveneti zdaj-zdaj njegov sladki glas, s katerim pozivlje skale, drevesa, potočke, škrjančke, lavstave, zajčke in vse stvari k slavi božji. — Da, sem pomislil, zares — to je veliko svetišče, svetišče v prosti naravi, pravo Frančiškovo svetišče.

Okrenil sem se. Bil sem sam. Saj pravim, človek se izgubi v premišljevanje, da sam ne ve kdaj. Težko sem se ločil od očarujoče idile in odhitel navzgor. Blizu kapelice sv. Magdalene sem našel svojega tovariša patra Johna, ki je ves nervozen skakal okrog svojega fotografskega aparata. Hotel je opraviti svojo umetnost naglo, pa se mu je na gladkem kamnu neprestano zmikala noga aparata. Zgrabil sem torej tisto nagajivo nogo in jo trdno držal, da je mogel tovariš mirno izvršiti svoj posel, nakar sva odhitela v samostansko cerkev, kjer je že pater vikar razlagal tovarišem z veliko gorečnostjo vsako najtanjšo podrobnost.

Samostanska cerkev je bila zgrajena l. 1450. Sezidana je v pristnem frančiškanskem slogu; pred par leti je bila prenovljena in lansko leto so dobila njena okna krasne slikane šipe, ki predstavljajo dogodke iz življenja sv. Frančiška. Posebno krasen je prizor, ko serafinski oče blagoslavlja ogenj.

Za velikim oltarjem je lep kor, kjer so pod glavnim oknom napisane te-le besede: "Si cor non orat — in vanum lingua laborat. — Če ne moli srce — zastonj usta

govore.” Kako lep opomin vsem, ki brbrajo svoje molitve brez premisleka, brez dobrega namena in brez pobožnosti.

Lepo smo se zahvalili ljubeznivemu in gostoljubnemu patru vikarju in se pripravili na odhod.

Midva s patrom Johnom sva bila prav dobre volje in sva med potjo skoroda vriskala in pela, kakor so nekoč na tej sveti zemlji vriskali in peli v slavo božjo sv. Frančišek in njegovi prvi sinovi. — Priznati moram, da je šlo navzdol mnogo hitreje, kot prej navzgor.

Fontecolombo leži 650 m nad morsko gladino in je precej težko dostopen zaradi slabe in zelo strme poti. Letos v začetku septembra pa je začela graditi italijanska vlada lepo široko cesto k vsem frančiškanskim svetiščem reatinske doline kot spomin na jubilejno leto svetnikove smrti.

S tovarišem sva dospela v vasičo Marceletto, kjer naju je naen-

krat obsula kopa umazanih otrok, ki so soglasno kričali: “Mi da un santorello — dajte mi podobico!” Moj tovariš je bil s tem materialom dobro založen. Privlekel je iz žepa celo zbirko podobic. Pa ne smete misliti, da jih je začel kar lepo deliti — o kaj še; samo pokazal jih je otročičem, katerim so se bliskale oči v začudenju in velikem hrepenenju.

“Podobico bo dobil le tisti, ki bo znal gladko odgovarjati na moja vprašanja,” jim je dejal in jih strogo pogledal.

Nato se je vršil pravi pravcati izpit. Prvi — najmanjši je moral napraviti znamenje svetega križa, drugi je moral moliti Oče naš, tretji Češčeno Marijo, četrti vero.

Otroci so bili v veliki zadregi in zelo zbegani ter so se po večini zelo slabo odrezali.—V svoji preprosti pameti sem spredvidel, da ne bo dobil podobice prav nobeden, — no, pa sem se strašno zmotil. Pater John je kar naen-

krat začel deliti podobice; dal je vsakemu dve. Na koncu jim je pa zažugal, jih strašno hudo pogledal ter jim dejal: “Ako ne boste do prihodnjič vsi znali moliti Oče naš, Češčeno Marijo in vero — ne bo dobil nihče več nobene podobice. Razumete?!”

Otroci so v strahu strmeli v njegov strogi obraz.

Tedaj pa se je pater John sladko nasmehnil, dvignil je roko ter blagoslovil te umazance, ki so se isti kip vriskaje razkropili. Vsak je tekkel k svoji mami, da ji pokaže neprecenljivo darilo.

Razume se, da sva imela s tovarišem dovolj materijala za zabavo. Veselost nama ni pošla niti tedaj, ko sva stopila iz gozda na prašno cesto in se nama je solnce z vso silo uprlo v hrbet.

Samostansko porto svetega Antona sva prestopila ravno, ko je zazvonilo poldne.

(Dalje prih.)

Blagoslovitev cerkve sv. Frančiška v Šiški.

LAHKI meglici se je rodilo nedeljsko jutro. Jesensko solnce je prodrlo oblake, ki so teden dni zagrinjali nebo, in posijalo na šišenske ulice, kot bi vedelo, kako pomembna slovesnost se bo vršila na roženvensko nedeljo. Iz vseh ulic so se zgrinjale množice, ki so hitele k mogočni stavbi, ki naj ta dan postane hram božji, hiša Gospodova.

Okrog stavbe je vse polno znakov, ki kažejo, da je stavba komaj zrastle iz tal, in da še ni dograjena. Povsod je opeka, malta, les, odri, vspenjala. Graditelji so še sredi dela. Ves ta vtis hočejo zabrisati slavoloki s pomembnimi napisi in venci, ki v obilici krase drogove in stene.

Ob 9. uri je prispel v Šiško namestnik prevz. škofa, generalni vikar prošt g. Andrej Kalan. Pred slavolokom v Knezovi ulici so ga sprejeli očetje frančiškani, obdani od množice. Gospoda prošta so pozdravili dve mali deklici in višji železniški nadzornik g. Borštnar.

Ob pol 10. uri se je napolnila velika in mogočna stavba nove šišenske cerkve, in sprejela vase vso ogromno množico. Nad 4000 ljudi se je zbralo, da prisostvujejo redki slovesnosti. Gosp. prošt in oo. frančiškani so najpreje latinsko peli litanije vseh svetnikov. Nato je g. prošt, odet v slavnostni ornat, izvršil ob asistenci p. Modesta slovesno blagoslovitev, najpreje oltarja, nato pa vse cerkve.

Prižnica se nahaja na čisto posebnem kraju, tik ob oltarju. Pridigar ima pred seboj vse vernike. Na pol dovršeno prižnico je stopil provincial p. Regalat, njegov glas je mogočno in prijetno zadonel po vsej cerkvi. Jasno in razločno se je čula vsaka njegova beseda po vsej cerkvi. Najmanjše motnje in odmeva ni bilo.

Z lepimi besedami je orisal vsa velika pota in silne težave, s katerimi se je bilo boriti, predno je cerkev zrastle iz tal. Navzoče je primerjal Jozvetu, ki so stopili v obljubljeni deželni, hišo Gospodovo. V iskrenih besedah se je zahvalil vsem, ki so pripomogli, da je bilo mogoče započeti in graditi tako mogočno stavbo, kakor je novi hram božji. Frančiškanska provinca je imela vedno veliko

željo v Šiški zgraditi cerkev na čast sv. Frančišku. Trije, ki so že v večnosti, so se mnogo prizadevali. To so p. Placid, Avguštin in Mariofil. Božja previdnost je hotela, da se zgraditev in blagoslovitev cerkve izvrši ob pomembnem jubileju, ob 700letnici Frančiškove smrti. Tudi Frančišek ima za svoj jubilej v Sloveniji svojo cerkev, katere zgraditev je siromašno slovensko ljudstvo podprlo z milodari.

Naša prisrčna želja je vedno bila, da ne bi radi graditve nihče trpel nobene škode, ne materielne, ne duševne. Če denarja ni bilo, ne moremo delati čudežev. Že v bivši Avstriji bi se imela pričeti zgraditev cerkve. Vlada bi prihitela na pomoč s posojilom. Vojška je graditev preprečila. Zdi se mi, da je bolje, da se ni zidalo takrat. Frančiškani imajo pravico do obstanka v Sloveniji, ker so zanj delali kot kulturni delavci na vseh poljih. Prosili smo za prispevke, toda brez sitnosti. Tudi v Ameriki smo prosili. Graditi smo pričeli s 500,000 Din. Sedaj je izdánega nad 2,000,000 Din. V Ljudski posojilnici imamo dolga 700,000 Din. Za zbiranje prispevkov se moramo veliko zahvaliti tretjemu redu: revnemu ljudstvu, ljubljanskim delavkam in služkinjam, ki so sprosile 200,000 Din.

Po prvotnem načrtu bi bila stavba ogromna in prenapolnjena z okraski. Vsled tega je moral ta načrt odpasti. Iskali smo drugega. Pomagal nam je gospod, ki ga ne imenujem, ker v svoji skromnosti želi, da se o njem sploh ne govori. Frančiškovo povelje izvršujem in ta veleva hvaležnost dobrotnikom. Ako torej to povem, naj bo g. profesor hud na Frančiška, ne name.

Mojster je sestavil načrt za to cerkev. V cerkvi je neka resnoba in preprostost, vendar pa dostojanstveno odgovarja Frančiškove duhu. Vse je preprosto. Oltar je bivši Frančiškov oltar v ljubljanski cerkvi. Če bi imeli mi-

lijone, bi ga bili postavili vsega iz marmorja. Svoj govor je končal pater provincial s prošnjo, da naj sv. Frančišek blagoslovi nas vse in našo lepo državo, da bi v njej vladala mir in medsebojna ljubezen.

Gospod proš je nato daroval pontifikalno mašo, med katero so peli šišenski pevci ob spremljevanju harmonija.

Pri obedu se je g. provincial p. Regalat v kratkem pozdravnem govoru spominjal, s kako ljubeznijo so se posamezni očetje frančiškani lotili dela, da bi se cerkev čimpreje sezidala. Hvaležno je poudarjal, da so bili gospodje v Marijanišču za novi načrt izredno zavzeti, in da so ga hvalili, in da mu je dobro delo, ko je slišal iz ust visoko naobraženih, naj zaupa v g. Plečnika. Ljubezen g. prošta do province je bila dejanska. Ker ni bilo prevzvišenega doma, smo se obrnili na g. prošta, da bi prevzel blagoslovitev cerkve in daroval prvo sv. darilo. Ustregel nam je, kljub temu, da se mu je bilo bati pljučnice. Izreka mu spoštljivo zahvalo.

Gospod proš je v odgovoru poudaril, da je prišel z velikim veseljem blagoslovit cerkev. Pro in contra govorjenje tekom zadnjih dveh let ga je napolnilo s strahom. Danes je pregledal natančno novo blagoslovljeni hram in strah mu je izginil. Vesel je, kako se je ta velikopotezna Plečnikova misel v dejanju posrečila. Velikanski je vtis, ki ga napravi nova cerkev na človeka, ki jo prvič vidi, zlasti, ker je nekaj nenavadnega. Cerkev je napravila na nje-ga tak vtis, da se je delo zidarjev popolnoma posrečilo že sedaj, ko še v cerkvi ni podrobnosti. Veliko delo se je izvršilo, ki bo v ponos slovenskemu narodu pred celim svetom! Zato v prvi vrsti čestita p. provincialu in drugim očetom. Veliko delo se jim je posrečilo. Bog naj ga blagoslovi!

Popoldne so se okrog cerkve zbrale velike množice ljudi, še

večje, kakor dopoldne. Lep jesenski dan je privabil pobožne vernike počastit sv. Frančiška v novo blagoslovljeno hišo Gospodovo. Ob 3. uri so oo. frančiškani v slovesnem sprevodu prenesli moštranco iz stare zasilne kapelice v novo zgradbo. Šolska mladina in narodne noše so šle na čelu sprevoda. Hiša Gospodova se je napolnila do zadnjega kotička. Preproste surove stene so bile tuintam posute z ljubkimi zelenimi vencami. Vsa notranjost, na eni strani tako velika in mogočna, na drugi strani po svoji dosedanji izdelavi tako preprosta in enostavna, napravlja na obiskovalca svetišča Gospodovega globok in neizbrisen vtis. Kako neizmerno majhnega se čuti človek v tem mogočnem prostoru pred Vsemogočnim! Ogromni stebri kipijo navzgor, kažoč človeški duši pot kvišku k popolnosti, k Bogu. Visoko gori nad preprostim, skromnim oltarjem je med cvetličnimi lončki ožarjena podoba sv. Frančiška. Nič velikega. In vendar prikazuje vso veličino sv. Frančiška, tega najljubeznivejšega svetnika. Ob straneh glavnega oltarja sta dve preprosti palmi, kakor je ves oltar obkrožen z najlepšimi darovi narave, cveticami, ljubljenskimi Frančiškovi. Nad oltarjem visi na dveh železnih palicah, okrašenih z dvema malima kipcema, umetno vezana zavesa.

Na prižnico, ki stoji na malo vzvišenem prostoru, levo od glavnega oltarja, je stopil p. Salvator. V jedrnatih besedah je pozdravil ogromno množico, ki je prihitela v ta hram. Nato pa je popisal njeno preprosto veličino. Mnogo še manjka v tej cerkvi, kar mora prej ali slej vanjo priti. Preprostih hišic-spovednic, kjer človek olajša svojo dušo, še ni. Prostor za pevce je izdelan v temeljnih obri-sih. Cerkev je tako mirna, da vas vse vabi k oltarju.

Žal pa nam je vsem bilo, da ni bilo njega, ki je iz svoje duše izvršil to veličastno delo, ki bo za-

pisano z zlatimi črkami v zgodovino naše umetnosti, našega stavbarstva, ki bo ovenčalo ime naše-

ga naroda z neumrjočo slavo v umetnostni zgodovini človeštva. Vse naše misli so se obračale nanj

v globoki hvaležnosti.

— "Slovenec."

Čast družini, ki jo zasluži.

ZADNJI številki "Ave Maria" priobčena je bila iz Chicage slika družine Mrs. Marije Kobal. Da čitatelji ne bodo ugibali, kako da je bila ta družina priobčena v listu "Ave Maria" ravno v slavnostni izdaji lista, naj jim danes pojasnim.

Slika Mrs. Kobal in njene družine bi imela priti v letošnji koledar "Ave Maria." Toda nesreča je hotela, da se to ni zgodilo. Letos, maja meseca namreč, slavila sta zakonska Frank in Mary Kobala svojo srebrno poroko v Chicagi v cerkvi sv. Štefana, katere navdušena in delavna člana sta oba in enako njiju sin Jožef. Poroka se je izvršila jako slovesno, o kateri pa list "Ave Maria" ni poročal. Ves obred se je izvršil po obredniku. Med slovesno sv. mašo sta si obnovila svojo prisego zvestobe še za nadalje. G. župnik je pa podal Mr. Kobalu krasen križ in Mrs. Kobal srebrni venec na krasno slikani svilnati blazinici.

Takoj po slovesni sv. maši sta se odpeljala na božjo pot v Lemont k Mariji Pomagaj.

"Pred 25 leti sva se poročila tiho, brez šumne veselice, in takoj po poroki odhitela na Brezje k Mariji Pomagaj prosit materinskega blagoslova, tako hočeva tudi ob petindvajsetletnici," sta rekla in tudi stōrila.

Mrs. Kobal je navdušena članica tretjega reda sv. Frančiška že dolga leta, zato je bilo popolnoma prav, da je bila njena slika v slavnostni številki Sv. Frančiška v "Ave Maria."

Mrs. Kobal je bila tudi vsa leta obstoja lista "Ave Maria" ena izmed najbolj navdušenih pospeševalk in sotrudnic lista. Rada je dopisovala v list, rada ga širila in rada podpirala, kolikor je mogla. Zato ji je list "Ave Maria" dolžan veliko hvaležnost in je prav, da tega njenega jubilejnega leta ne prezre, temveč se ji skaže hvaležnega in ji postavi primeren spomenik hvaležnosti in priznanja.

Cela družinica Kobalova, to je Frank Kobal, Mrs. Kobal in sin Joseph so tudi marljivi delavci pri naši slovenski župniji sv. Štefana in v naši slovenski naselbini chicški. Da, posebno Mrs. Kobal lahko prištevamo med najmarlji-vejše in najzvestejše delavke za cerkev in naselbino. Ni je še bilo prireditve za cerkev vsa dolga leta, odkar je v Chicagi, da bi ona ne bila v odboru in bi ne bila največ naredila za uspeh prireditve. To se nam že kar samo po sebi umevno zdi, da bo kuhinja in vse, kar je ženskega dela, prevzela Mrs. Kobal. In ga res vsikdar tudi prevzame. In nič časti in nič prošnja ni treba. Sama pride in prevzame in vsikdar natančno izvrši. Zato ji je župnija sv. Štefana dolžna veliko hvaležnost in zahvalo. Bog ji bo pa plačal.

Ko gre za naša društva, ali ni zopet vsikdar v prvih vrstah? Pri društvu Kršč. Žena in Mater je predsednica, odkar se je vrnila iz Willarda. Da, tega društva si brez Mrs. Kobal kot predsednice niti misliti ne moremo. Koliko dobrega je tukaj storila, ve samo Bog in Marija, ki ji bosta plačala.

Pri društvu Marije Pomagaj, ali ni zopet ona med onimi "ne-

katerimi" ženami, ki pehajo društvo od napredka do napredka in so ga spravile do sedanje višine?

In mi v Lemontu, ali je nas pozabila? Ne. Kadar smo še kaj imeli, bila je med glavnimi delavkami. Kolektirala je za nas, delala in se žrtvovala vsikdar. Tako smo ji tudi tukaj zopet veliko hvaležnost dolžni.

In Mr. Kobal, ali ni prav od začetka župnije skoraj bil eden izmed onih, ki nikdar ne čakajo, da se s kočijo ponje pride, ko se pri cerkvi kaj potrebuje? Da! Veliki naš oltar in veliko stvari v cerkveni dvorani, v župnišču in šoli je njegovo delo in sicer brezplačno, delo za Boga in za naselbino.

Malo se posmeja, pa naredi.

Da, ko bi naselbina imela nekoliko več takih-le družin, kako bi napredovala cerkev, kako bi napredovala katoliška in podpor-na društva, kako bi zabave vsikdar uspele!

Sicer pa ju ne smemo hvaliti, ker vemo, da nista nikdar iskala za svoje delo časti, ne Mr. in ne Mrs. Kobal. Pri marsikaki priliki sta se žrtvovala, delala, kolektirala, toda sprejela nehvaležnost, obrekovanje za to. Pa jih to ni prav nič ostrašilo, da bi pri drugi priliki še več ne storila. In ne bi napisal teh vrstic, ko bi ne bilo to bolj iz hvaležnosti do njiju in pa v zgled drugim, kot v kako čast tako skromni družini.

Mr. in Mrs. Kobalu pa želimo še obilno božjega blagoslova in krepkega zdravja v njiju prihodnjem življenju.

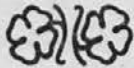
Doma sta oba iz Škofje Loke na Gorenjskem.

K.

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

P. Benigen:

Kako smo obhajali sedemstoletnico sv. Frančiška.

ESOLJNI svet proslavlja ponižnega sv. Frančiška Serafinskega. Povsod prirejajo v tem jubilejnim letu slovesnosti tako ljubeznivemu svetniku v čast. Tudi mala njegova družina v Lemontu je proslavila z velikim veseljem in kolikor moč veliko slovesnostjo ta zgodovinski dan. Saj se po pravici radujejo sinovi in učenci, ko vidijo, kakšno čast izkazujejo Očetu in Učeniku tudi zunanji ljudje; čast, ki je toliko več vredna, kolikor večje so bile čednosti ubožstva, ponižnosti in preziranje sveta postavodajavca Očeta, pišejo p. general frančiškanskega reda, Bernardin Klumper v pismu za sedemstoletnico.

Da bi se naše slovesnosti udeležili tudi verniki iz Chicage, Jolietta in bližnje okolice, smo sporočili v časnike naš načrt o slovesni 700letnici. Povabili smo posebno tretjerednike, ki naj bi skupno z nami počastili našega skupnega Očeta ustanovnika.

Vspored naše tridnevnic smo prilagodili tukajšnjim razmeram, da bi se je mogli udeležiti v obilnem številu častilci sv. Frančiška iz okolice.

Ker je v slovaški romarski knjižici javljeno, da bo shod za slovaške ude 3. reda prvo nedeljo v oktobru in v slovenski pa nedeljo po prazniku sv. Frančiška, zato smo tudi pri tem ostali in določili prvo nedeljo za Slovake in drugo za Slovence. V nedeljo zvečer, ko se vrši takoimenovani obred

"Transitus" smrti sv. Frančiška, pa za vernike angleškega jezika. Na praznik sam, 4. oktobra, so bili povabljeni sosedni gospodje duhovni in drugi verniki, katerim je mogoče priti. Naš zakristan je lepo okrasil cerkvico in posebno še kip sv. Frančiška. Samostanska družina se je pripravljala na praznik svetega ustanovnika z devetdnevnicco.

Z veseljem smo pričakovali obilne udeležbe pri tridnevnicci. In res v nedeljo, 3. oktobra, je prišlo veliko Slovakov k sv. maši ob 11. uri. Slovesno mašo je daroval Rev. John K. Ferlin, gvardjan, asistiral sta mu Rev. Fr. Andrej Šulek kot dijakon in Rev. Fr. Bonaventura Sovinski kot subdijakon. Fr. Andrej je imel za to priliko primeren govor v slovaškem jeziku. Še več Slovakov je prišlo k popoldanski pobožnosti, pri kateri je imel Very Rev. Kazimir, komisar, eno uro trajajoč govor o sv. Frančišku in tretjem redu ter tudi nekaj Slovakov sprejel v tretji red.

Zvečer ob 7. je bil obred, imenovan Transitus ali odhod sv. Frančiška. Ta obred je silno ganljiv. Prišla je vsa samostanska družina z gorečimi svečami pred oltar, pred podobo sv. Frančiška. Stojte je pela antifono in psalm 141 in zmolila predpisane molitve. Nato je P. gvardijan podelil blagoslov z Najsvetejšim.

V ponedeljek, 4. oktobra, na praznik sv. Frančiška, je bila ob 11. slovesna sv. maša, katero je daroval Very Rev. Kazimir z asistenco Rev. Johna, Benigna, Dominika in Frančiška ter Fr. Edvarda. Pri sv. maši je pelo 60 u-

čencev in učenk iz župnijske šole sv. Štefana iz Chicage pod vodstvom častitih šolskih sester. Ta dan so prišli ne samo verniki, ampak tudi devet sosednih gospodov duhovnov, med njimi Rt. Rev. V. Kohlbeck, O.S.B., opat čehoslovaških benediktinov, kolegija sv. Prokopa, Lisle, Ill., ter Very Rev. Msgr. V. Blahunka, slovaški župnik iz Chicage. Z vznešenimi besedami je pozdravil koncem maše P. komisar najprej v angleškem, potem v slovenskem jeziku navzoče, razloživši jim, zakaj naj se veselimo na ta častitljiv praznik sv. Frančiška, ko obhajamo sedemstoletnico njegovega odhoda s sveta v večno veselje in slavo. Nato je še Very Rev. Msgr. Blahunka imel v srce segajoč slovaški govor o posnemanju sv. Frančiška. Z zahvalno pesmijo in z blagoslovom z Najsvetejšim smo končali slovesnost, ki je bila višek naše slavnosti v čast sv. Frančišku.

Nedelja 10. oktobra je bila določena za slovenske vernike, zlasti za ude 3. reda sv. Frančiška s slovesno sv. mašo in govorom ob 11. uri ter popoldansko pobožnostjo ob 2. Ker je bilo to nedeljo zelo deževno vreme, ni prišlo veliko vernikov, vendar toliko, da se je zvršila vsa slovesnost po vspredu. Naj bi pač oni, ki so prišli, zanesli duha sv. Frančiška med svoje prijatelje in rojake! Zato so sv. oče Pij XI. v svoji okrožnici o sedemstoletnici sv. Frančiška pozvali vse kristjane, da bi ob tej priliki spoznavali njegovega duha, ga vzljubili in sledili njegovemu zgledu.

Tudi danes, kakor v času sv.

Franciška, so premnogi, ki iščejo svoje sreče, svoja nebesa v stvarih zemeljskega življenja. Pa prazen in brezvzpešen je njih trud. Podobni so bolniku, ki se zviija v bolečinah in premetava po postelji, povprašuje zdaj enega zdaj drugega zdravnika in rabi najrazličnejša zdravila. Take mu bolniku so podobni oni, ki poskušajo vse mogoče reči, kako bi našli svoja nebesa na zemlji, pa ne najdejo jih, tožijo nad vsem in z vsem so nezadovoljni. Ne pomislijo, da je vzrok vsemu hudemu v človeškem srcu, ne pa v zunanjih razmerah življenja. Tega pa nočejo priznati kakor oni bolnik, ki se ne pritožuje nad seboj, da je zakrivil bolezen, ampak nad zdravili in zdravniki.

Lahko rečemo, da je edini vzrok, edina bolezen ljudi, na kateri trpe, njih neukročeno hrepenenje po razveseljevanju in časti. Takim more pomagati samo duh in posnemanje sv. Frančiška. Le pogledjmo!

Prevelika želja po zabavah in razveseljevanju odvrta človeka od Boga, od svojega cilja. Namesto, da bi molil Boga in Njemu služil, se pa vrže pred zemeljske reči, nje moli, njim služi; toda prazno ostane njegovo srce, brez sreče in zadovoljnosti. Ta posvetni duh, to strmljenje po zemeljskih dobrotah, uničuje družabni red in prinaša vso nesrečo in nezadovoljnost ljudem. Saj v srcu, ki je polno posvetnega duha, ne more biti prostora za kaj zvišnejšega in plemenitejšega. Tak nima zmisla za posmrtno, večno in neizmerno srečno življenje. Hoče imeti nebesa na tem svetu, toda ne najde jih nikjer. Tak ne hodi k službi božji, ne prejema sv. zakramentov, z eno besedo: vsa sredstva zveličanja so takemu v svetno vtoplenu človeku samo nepotrebne reči.

In koliko je takih tudi med našimi rojaki!

Kdo jih pač more rešiti iz brezdana pogube, y katerega jih vleče

posvetni duh? Brezuspešna je tu vsaka posvetna pomoč.

Pogled na križ, veren pogled na Njega, ki na njem visi, ki je iz ljubezni do nas reven postal, tako reven, da ni imel kam položiti svoje glave. Pogled na sv. Frančiška, ki je hotel biti ubog iz ljubezni do ubogega Zveličarja. Preziral je vse svetne dobrrote in svoj red postavil na podlago uboštv. Na tej podlagi je vzgojil in še vzgaja nešteto svojo družino, ki srečno in zadovoljno živi in ničesar drugega ne želi kot hoditi za ubogim Zveličarjem po zgledu svojega ustanovitelja. Tak pogled zadostuje kristjanu, da spozna tisto sredstvo na mah, katero mu odstrani hudo, izvirajoče iz poželenja oči in ga privede gotovo k pravi sreči in zadovoljnosti.

Povzdigniti oči in srca vernih kviško k tema studencema in vzoroma prave sreče in zadovoljnosti, je bil namen naše tridnevne pobožnosti v spomin sedemstoletnice smrti sv. Frančiška. Posnemati sv. Frančiška, to naročajo tako živo in vneto papež Pij XI. vsem kristjanom v tem jubilejnem letu sv. Frančiška in jim kličejo, da se vpišejo v njegov tretji red, ker je za nje ustanovljen, pa jih bo tudi privedel k pravi sreči in zadovoljnosti. Daj Bog, da bi naši rojaki v djanju spolnili to srčno željo našega sv. očeta Pija XI.

Vesela novica. Romarski dom že imamo. Nepričakovana in ugodna prilika se nam je ponudila ravnokar, da spolnimo željo mnogih naših prijateljev in romarjev. Sosedova hiša poleg naše romarske cerkve je bila na prodaj. V nadi in prepričanju, da s tem ustrezemo vašim željam, smo jo kupili te dni, kar vam javljamo z veseljem. Žez zimo jo bomo priredili, da boste spomladi že imeli svoj romarski dom. Te novice se boste gotovo razveselili vsi. Mi se pa tudi trdno zanašamo na vas, prijatelje naših slovenskih Brezij, edine slovenske božje poti v Ameriki, da boste nam tudi zdaj

prišli na pomoč, kakor ste nam pomagali tako velikodušno od početka, da se čimpreje osvobodimo sicer ne velikega, pa za nas zelo obremujočega dolga za vaš romarski dom.

Zopet veliko in nujno potrebno delo dovršeno. Naša samostanska družina je sama izkopala 96 čevljev dolg in nad 10 čevljev globok jarek ob samostanu. Nujno je bilo treba to napraviti, ker je v "basementu" tako močan izvirek vode, da jo je bilo v njem več čevljev globoko, kar nam je popolnoma onemogočilo kurjavo samostana. V jarek so položene cevi, ki odvajajo vodo in tako je zdaj mogoče rabiti boiler, brez tega dela bi prehudo zmrzovali po zimi. Četudi je bilo to delo silno naporeno in težko, dovršeno je dobro in kar največ velja — brez stroškov.

— 0 —

KOLEKTA V BLAGU.

Mary Kausek in Lucija Kure sta darovali razne jestvine.

KOLEKTA V DENARJU.

(Od 15. septembra do 15. oktobra.)

Darovi za list Ave Maria:

Frances Zbačnik 50c, Mary Spehar 50c, Josephine Pintar \$1, Miss K. Schneller \$1.15, Frances Stanger \$5, Mary Svete \$1, Mary Petelin \$1, Damijan Lužar \$2, A. Vidic \$1, Mrs. M. Hegler 50c, Margareta Kvas 10c, Elizabeth Keržič \$1, Frances Mohorič \$1.

Za Kolegij sv. Frančiška:

Josephine Barto \$1, Mihael Lazar 20c, Mary Spehar \$1, Frank Jurikovič \$1, Mary Hiti \$1, Mary Petelin 50c, Mary Veres \$2, Anna Ellenich \$1, Frank Kobal \$2.75, Anna Ruliak \$1.25, Marko Blut \$2.50, Martin Fir \$1, B. Težak \$1, Frances Mohorič \$1.

Člani Apostolata so postali:

Mary Ahlin \$1, Rose Starman \$10, Mary John 50c, Anna Jacksie 50c, Frank Klančar \$5, Mike Papež \$10.

Za cerkev Marije Pomagaj:

Mrs. Jos. Kastelic \$1, Cila Goršek \$4, Ana Zagar \$1, M. C., Cleveland, O., \$1.

Za lučke pri Mariji Pomagaj:

Ana Dolinšek \$1, Frank Zabukovic \$5, Frank Slokan 50c, Mary Spehar 15c, Marija Kodrič 25c, Mary Markovich \$1, John Intihar \$1, Frances Starman \$1, Ana Zagar 25c, Mary Molk \$1, Johana Jelenovich \$1, Mrs. Jos. Kastelic \$2, Mary John 0c, Mary Kobal 50c, Mrs. Medek \$1, Ema Felich \$1, Terezija Kremeseg \$1, Mary Petelin 50c, Mary John 10c,

Helena Vuk \$1, Marko Blut \$1, A. Uršič 50c, Helen Ponduša \$1, Frances Starman \$1, Karolina Milost \$1, Frances Remec \$1, Mrs. Frank Slogar \$1, Mary Sebahor 50c, John Samuda 50c, Frank Babič \$2, Mary Koshmerl 50c, Cila Goršek \$1, Paul Mikula 50c, Elizabeth Keržič \$1, M. C., Cleveland, O. \$1.

Za Samostan:

Margaret Maly \$1.

Na sv. maše so dali oz. poslali:

Joseph Luchak 5 (5), Mr. Zaletel 6 (9), Mrs. Krulec 4 (6), Mary Kaušek in Lucija Kure 6 (10), Margaret Maly 2 (2), A. Gerchman 2 (2), Mary Zore 1 (1), Frances Zbačnik 1 (1), G. Lindič 1 (1), A. Barbarič 2 (2), J. Klepec 1 (1), Marko Dragovan 2 (2), Josephine Pintar 1 (1), Johana Filipčič 1 (1), Mary Okichich 5 (5), Mary Ahlin 1 (1), Nicholas Badovinac 1 (1), Anna Tekavec 30 (30) za Gregorjanske maše, Frances Starman 1 (1), Mary Molk 2 (2), Joe Cornish 1 (2), F. Hren 1 (1), Mrs. Louis Pazdertz 1 (2), Mary Herpel 1 (1), Anna Hribar 1 (1), Johana Flak 1 (1) Mrs. Stark 1 (1), Helena Vuk 1 (1), Joseph Šmrekar 1 (1) Mary Klobuchar 2 (2), FrankErjavič 5 (5), Frances Novak 1 (1), Marija Koren 5 (5), Joseph Adamič 1 (1), Agnes Ivanetič 2 (2), Karolina Milost 7 (7) Frances Remec 1 (1), Martin Midafor (poslal J. Tomšič) 6 (6), Frank Kiber 1 (1), Nicholas Badovinec 1 (1), Ana Cesar 1 (1), Terezija Gradishar 1 (1), Družina Černe 1 (1), Mili Simonšek 1 (1), Mrs. M. Hegler 2 (2), Frank Sajovec 1 (1) John Berus 1 (1), Jos. T. Muhich 2 (2), Fannie Trbeznik 2 (2), Ivana Savly 1 (1.50 Marijin altar), Elizabeth Keržič 1 (1), Frances Starman 2 (2), J. C., Cleveland, O. (4 za mašo pri Marijinim altarju in za molitev).

RAZNO.

Za spominsko cerkev sv. Frančiška v Šiški je poslala Eva Gajduš 75c, za Letopis Ljubl. škofije pa sta še poslala po en dolar: Rev. Leskovic in Rev. L. F. Klopčič.

Tem in vsem blagim dobrotnikom naj ljubi Bog stoterno poplača z nebeškimi darovi!

V pojasnilo glede mašnih
intencij pri Mariji Pomagaj
v Lemontu:

Tiha sv. maša.....\$1.00
Tiha sv. maša s kakšno
posebno željo, t. j. do-
čen dan, oltar 1.50
Peta slovesna sv. maša 5.00
Peta črna sv. maša z
Libero 5.00

Silvin Sardenko: **Sveti Alojzij**, študije in pesmi. Cena 70 Din. Dobi se pri Osrednjem vodstvu Marijinih družb v Ljubljani. Pred škofijo 6. — To je knjiga, ki je ena izmed najlepših, kar jih je zadnje čase pri nas izšlo. Namenjena je njim, ki mislijo, se bore in verujejo. Študije razpravljajo duševni razvoj močne osebnosti. Pesmi so pa večinoma Alojzijeve samogovori, izlivi duše, v kateri je upodobljen Kristus. Oboje nam prikazuje pravo podobo in bistvo sv. Alojzija. Ob angelskem mladeniču se je že nad 200 let prerajal katoliški svet in se je vzgajala zlasti mladina, tudi slovenska. Hvaležen spomin in svetnikov jubilej sta zahtevala zato to in tako knjigo. Knjiga v lepi obliki in velikem obsegu (preko 300 strani) ni draga in jo prav toplo pri-

poročamo v nakup. Ne boste mogli seči no njej kokor po Debevčevi istega imena, a mnogi vseeno. Vse knjižnice si jo naj pa zagotovo naroče.

Poverjenišтво

za "Apostolstvo sv. Cirila
in Metoda" za Ameriko:

Lemont, Ill., Box 443.

Starejši zakonski par brez otrok ali starejši samec

ki razume delo na kmetiji,

najde lepo življenje

kot oskrbnik Romarskega Doma in pomočnik pri delu na
farmi pri **franciškanih v Lemontu, Ill.**

Glavni pogoj: krščansko življenje.

Ostali pogoji lahki.

Obrniti se je ustno ali pismeno na predstojništvo fran-
čiškanskega samostana:

Lemont, Ill., Box 443.

NA RAZGLEDU.

DEVETDNEVNICA po radiu. — Zopet nekaj takega, česar doslej še ni bilo. Radio bo omogočil tisočim in desetstisočim v Detroitu in po vsej deželi, da se bodo lahko udeleževali slovesne devetdnevnice v čast Mali Cvetki, ki se je pričela v nedeljo, 17. oktobra v novem svetišču sv. Terezije v Detroitu in bo trajala devet nedelj po vrsti.

Omenjena cerkev je prva župnijska cerkev sv. Terezije na vsem svetu in je zamišljena kot romarska cerkev. Ko se je vršila v tej cerkvi prva devetdnevnica, je prišlo več ko 10.000 prošenj od raznih ljubiteljev Male Cvetke, da bi bili radi deležni lepe pobožnosti, da jim pa ni mogoče osebno priti zraven. Zato se je sklenilo, da se devetdnevna pobožnost ponovi v večjem slogu. Tako so pritegnili na pomoč radio. — Radio je večkrat dobro služil kot apostol za razširjanje verskega nauka, toda da omogočuje udeležbo pri devetdnevni pobožnosti, to je doslej v cerkveni zgodovini prvi slučaj.

MALI CVETKI v čast se blagoslavljajo vrtnice. — Dne 30. septembra je smrtni in godovni dan Male sv. Terezije. Ves karmeličanski red pa obhaja njen god 1. oktobra. Zunanja slovesnost je bila v Karmelu na Selu v nedeljo, 3. oktobra. — Lani smo božjo Ljubljenko proslavili s posebno tridnevnico, ker je bila povišana na oltar. Letos pa Ona pripravljala dan veselja — dan rož. — Sv. Cerkev je namreč dala Karmelskemu redu izredno dovoljenje, blagoslavljati vrtnice v čast Mali sv. Tereziji. Vrtnice je tako ljubila v življenju. Obljubila je tudi: "Po smrti bom trosila na zemljo dež vrtnic!" Na rože se nanaša več njenih čudežev, bodisi na njih čudoviti vonj, ali kot beremo, da je Mala Cvetka nekatero resnično osrečila s svežimi rožami, kar se je zgodilo pri bolni deklici v nekem zavodu ob Jadranskem morju. Z vrtnicami venča križ, ki ga drži v roki. — V Karmelu v Lisieuxu so imeli lanske leto 30. septembra blagoslovljenje vrtnic. Vse mesto je bilo kot rožni vrt v juniju. V Annales de Ste. Therese, časopisu sv. Male Terezije, pripoveduje tujec, da ta dan ni mogel dobiti niti ene rože več, dasi je dospela v mesto nepreledna množina vrtnic.

NOVO KAPELICO in altar bo dobila sv. Terezija v karmeličanski cerkvi na Selu pri Ljubljani. O tem beremo

v starokrajških listih sledeče poročilo:

Ljubezniva svetnica sv. Terezija Dete-ta Jezusa dobiva po vsem svetu vedno več častivcev, ki se ji priporočajo in prejema-jo od nje čudovito pomoč. Hvaležni narodi in stanovi ji povsod postavljajo lepe kapelice, cerkve, oltarje, kipe itd. — Na splošno željo vernikov-častivcev sv. Terezike hočemo tudi v Ljubljani, v karmeličanskem samostanu na Selu postaviti lično kapelico in oltar na čast sv. Tereziki. Tu se bo vsako leto 1. oktobra darovala sveta maša za vse žive in mrtve dobrotnike, ki bodo prispevali v ta namen. Obenem se bo vsako leto ta dan v novi kapelici vršil obred blagoslavljaj-nja rož. sv. Terezike. — Da se čimprej s skupnimi močmi omogoči to lepo delo, katero želimo izvesti do praznika svet-nice 1. oktobra 1927, otvarjamo posebno zbirko za novo kapelico in oltar sv. Te-reziki in prosimo vse vernike, da prispe-vajo po svojih močeh, če s še tako malim darom v ta namen, v čast svetnici, ki jo je sv. oče Pij XI. imenoval "ljub-ljenko vsega sveta." — Blagohotni dar-ovi naj se oddajajo v karmeličanskem samostanu na Selu pri Ljubljani.

KITAJSKI MISIJONI mnogo trpe za- voljo neprestanih vojska v deželi. Tako je povedal kitajski škof Tacconi, ki se je pred kratkim mudil v Detroitu. Prišel je bil na evharistični kongres in spotoma obiskal tudi Rim in svoj doma- či kraj v Italiji. V njegovi škofiji deluje 24 misijonarjev, med njimi je en Ame- rikanec, ki je bil pred odhodom na Ki- tajsko profesor v seminarju Srca Jezu- sovega v Detroitu. Škof pravi, da je mi- sijonsko delo in sploh vsako mirovno pri- zadevanje skoraj popolnoma nemogoče v Kini, odkar divja državljanska vojska. Česar ne opustoši vojska sama, je prepu- ščeno milosti in nemilosti banditov, ki so se prav zavoljo vojske zopet ojačili in pustošijo deželjo brez usmiljenja. Pogo- sto se celo vojaške čete izprevržejo v ro- parske bande. Škofovo poročilo izpo- polnjujejo najnovejše novice s Kitajske- ga samega, ki jih prinašajo časopisi. Na mnogih krajih so banditi napadli mesta in uničili vse misijonske zavode v njih, prebivalstvo pa tako oropali, da tisoči in desetstisoči od lakote poginjajo. — Vse kaže, da preživlja Kitajska zopet hudo krizo, ki je ena največjih v njeni zgo- dovini. Za najbližjo bodočnost ni upati lepših časov za razvoj kitajskih misijo-

nov. Toda ne pozabimo: večje ko so žrtve pri razširjanju evangelija, lepši in trajnejši so končni sadovi.

DAMAŠČANSKI MUČENIKI so bili prvo oktobersko nedeljo slovesno prištet med blažene. V cerkvi sv. Petra se je ob tej priliki razvil ves sijaj, ki je v navadi v Rimu za take slovesnosti. De- vet kardinalov je spremljalo papeža pri dopoldanski službi božji, 16 jih je pa bilo navzočih pri popoldanskem opravilu. Med prisotnimi je bilo tudi mnogo Ma- ronitov, ki jim je načeloval maronitski nadškof iz Damaska. Kustos Svete de- žele je predstavil sirske katoličane latin- skega obreda. Mnogo je bilo tudi sorod- nikov blaženih mučenikov. Damaščan- ski mučeniki so bili umorjeni l. 1860 za- voljo svoje zvestobe v veri in je obrav- nava pred proglašenjem za blažene tako gladko in ugodno potekla, da se je mo- gla brez ovire vršiti ta prelepa slavnost.

DUHOVNIK je postal sin prejšnjega predsednika belgijske vlade. Dne 3. septembra je praznoval svojo prvo sv. mašo v Bruselju. Tik pred svetovno vojno je postal doktor prava. Kot tak je šel v vojsko in je bil vedno med najpo- gumnejšimi branitelji domovine. Pri tem je pa odklanjal vsako odlikovanje in na- predovanje v vojaški službi. Kmalu po sklenjenem premirju je pa vstopil v bo- goslovje.

SEDEMSTOLETNIKO smrti sv. Fran- čiška so po vsej Sloveniji zelo sloves- no proslavili. Posebno v tistih krajih, kjer imajo Frančiškovi sinovi svoje po- stojanke, frančiškani, kapucini in mino- riti. Povsod se je v noči od 3. na 4. ok- tobra vršila polnočnica s sv. obhajilom vernikov, ki so jo za to priliko dovolili sv. oče. Kakor beremo v starokrajških listih, je bil naval vernega ljudstva, zla- sti Frančiškovih otrok, zelo velik. Saj je pa tudi res nekaj posebnega taka pol- nočna služba božja. Da so jo sv. oče do- volili, je znamenje, kako zelo časte tega velikega svetnika in kako so bili priprav- ljeni, storiti vse, da bi se ta izredni jubi- lej kolikor najbolj mogoče veličastno pro- slavil.

Polég te polnočnice so bile še druge lepe slovesnosti: tridnevnice s pridigami, zborovanja in podobne prireditve. V Ljubljani je bila taka zunanja prireditve v Unionu, v Mariboru v veliki Goetzovi dvorani itd. Vse je pa nadkrilila po svoji

veličastnosti slovesnost v Šiški pri Ljubljani, o kateri poročamo precej natanko na drugem mestu. Posvetitev nove, tako lepe cerkve v čast serafinskemu svetniku — take slovesnosti tiste dni menda niso nikjer drugje na svetu obhajali. Zato je pa slovenski narod lahko ponosen na ta krasni spomenik, ki ga je postavil kot jubilejni spomin velikemu Asižanu in še večjemu nebeščanu. Kdor še ni postal doslej deležen sotrudništva pri tem plemenitem podjetju, naj skuša zamudo popraviti in naj pošlje svoj dar za novo cerkev v Šiški, zakaj cerkev sicer že stoji, pa ji še veliko manjka do popolnosti in do — nezadolženosti . . .

AMERIŠKE ŽENE dvigajo glas za Meksiko. — Drugi teden v oktobru se je vršila v Milwaukee, Wis., velika konvencija Katoliškega ženskega Sveta. Na svoji konvenciji so žene sprejele resolucijo, ki izjavlja, da oborožen nastop od strani Amerike ni potreben, in da bi bila to nesreča, ki se je je treba s pomočjo vseh poštenih sredstev izogniti. Toda vedne diference med tistimi, ki predstavljajo naš narod, si razlagajo zatiravci mehiških katoličanov v tem smislu, da Amerika odobrava njihovo početje.

Resolucija nadaljuje: Pozivljemo vlado Združenih Držav, da vzame nase moralno odgovornost, ki bi jo mi morali imeti do ljudstva v Meksiki — to zahtevata Amerika in svet. V skladu z našo tradicijo zahtevamo, da naša vlada jasno in nedvomno izjavi enako nejevoljo, kot jo čuti ameriško ljudstvo nad poizkusom, ki ga je podvzela mehiška vlada, ki nima pooblastila od naroda — nad poizkusom, izruvat iz src tega velikega naroda načela prostosti in pravičnosti, pa razne ustanove demokracije, ki so nam svete.

V MEKSIKI je vedno hujše, tako pravi poročila nekako sredi oktobra. Katoličani doživljajo čase najhujšega preganjanja, pa tudi dneve junaškega mučeništva. Veliko število duhovnikov so zaprli. V nekem mestu so zaprli 20 žen in deklet, ki so razdajale nabožne tiskovine in pozive na vztrajno nadaljevanje gospodarskega bojkota; neki mož je bil aretiran, ker je razpečaval tiskane "pridige na gori." Na vsak način moramo svoje molitve za rešitev mehiških katoličanov ne samo vztrajno nadaljevati, temveč tudi podvojiti.

SV. FRANČIŠKA častijo tudi na Angleškem. Mnogi veliki angleški listi so posvečali nenavadno pozornost spominu smrti asiškega svetnika. V lepih člankih in neredko celo uvodnikih so poudarjali važnost te obletnice za svet, posebej za Anglijo. V kakšnem duhu so bili pisani dotični članki, imamo en zgled v pisanju nekega londonskega lista o Asižu v frančiškanskem svetem letu. Ta članek je prinesla naša slavnostna številka Ave Marije v slovenskem prevodu. Duhovniki raznih krščanskih veroizpovedanj so javno poudarjali, da je sveti Frančišek lastnina vsega krščanskega sveta, ne zgolj svetnik katoliške cerkve. Je prav mogoče, da so to misel pretiravali in napeljevali vodo na svoj mlin,

vendar je častno za Frančiška, da se tako zanima zanj in ga razume tudi nekatoliški svet. Častno je pa to obenem tudi za katoliško cerkev, da je ravno iz njenih vrst zrasel tak mož, ki je prirasel na srce takorekoč vsemu svetu. Hvalimo Boga, da je v tem velikem možu in velikem svetniku zgradil most čez prepad med katoličanstvom in drugimi krščanskimi veroizpovedanji. Da je ta most resnično zgrajen, je dokaz v dejstvu, da so v mnogih nekatoliških cerkvah v Angliji praznovali sedemstoletnico smrti sv. Frančiška s posebnimi svečanostmi. — Da, sv. Frančišek je ljubljeneč celega sveta — ali ni to nova pobuda za nas, da sami toliko gorečneje vztrajamo pod prelepo zastavo sv. Frančiška in sploh vzvišene frančiškanske ideje?

IZ RIMA poročajo, da je dospelo 18. oktobra tja več kitajskih duhovnikov domačinov, ki imajo biti posvečeni v škofo dne 26. oktobra. Spremljal jih je nadškof iz Pekinga, ki je Italijan po rodu. Dospel je bila velika redkost, da je bil Kitajec posvečen za škofa, to pot bodo pa kar štirje naenkrat posvečeni. Ta praksa sv. Stolice bo gotovo pripomogla kitajskim misijonom do novega razmaha in do novega ugleda, kakor hitro se žalostne razmere v političnem pogledu vsaj malo ublaže. Misijonarji iz tujine pa z veseljem prinašajo žrtve, da bodo morali biti po dvišjo oblastjo domačinov, ki so jih sami izpreobrnil in jim pripomogli do škofovske časti. Tudi te žrtve bo gotovo spremljal božji blagoslov.

OSEMDESET odstotkov luteranov v Ameriki odpade od svoje cerkve, — tako je izjavil tajnik luteranske sinode v New Yorku. Kaj je vzrok temu in zakaj ni zmožna luteranska cerkev bolje organizirati svojih ljudi, o tem nismo nič brali v dotičnem poročilu. Ni nam znano, se je li poročevalec bavil tudi s tem vprašanjem ali ne. Na vsak način je to dejstvo jako žalostno, zakaj velika večina teh ljudi odpade od svoje cerkve v brezverstvo, in vendar je vseeno boljše luteranska vera, nego nobena. Poročilo pravi, da bi moralo biti blizu 20,000,000 organiziranih luteranov v Ameriki, če se sklepa po množini luteranskih krstov, v resnici jih je pa le kaka petina od navedenega števila. Vsi drugi so za svojo cerkev izgubljeni. V samem New Yorku je po istem poročilu nad 70,000 otrok, ki so brez verskega pouka, ki bi pa morali biti baje poučevani v krščanskem nauku v luteranskih šolah.

KATOLIŠKE SKAVTE je razpustila vlada v Mantovi na Laškem. Nasproti temu se je oglašil mantovski škof javno v svojem listu in izrazil odločen protest zoper nasilno ravnanje vlade. Tako je nekako pravi: Bral sem v listih, da je skupina katoliških skavtov razpuščena. Vlada je tako hotela in zgodilo se je. Kar je, je. Toda to moram poudariti, da je vzrok, ki ga je navedla vlada za svoje ravnanje popolnoma napačen. To obžalujem. Vlada trdi, da je skavtska organizacija bila povod raznim incidentom v pokrajini in da so njeni člani zakrivali

obžalovanja vredna dejanja. To ni res. Skavti niso nikoli zakrivali obžalovanja vrednih dejanj. Tarčem in ponavljam glede na korist staršev in da rešim čast vrlih skavtskih voditeljev. — Pod to izjavo se podpisal škof sam.

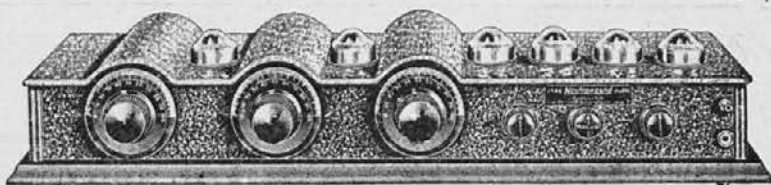
BENEDIKTINEC je postal na Nemškem major Brandt, ki je bil poprej komandant nemške vojske v južni Afriki. Ni še dolgo tega, ko je končal svoje bogoslovne študije v nekem benediktinskem samostanu na Bavarskem in bil posvečen v mašnika. Takoj po svojem posvečenju je podelil sv. obhajilo svojim otrokom. — Ali ni to čudno? Če se razzve po vsetu, da je kak tak nesrečen izgubljenec, kakor ljubljanski doktor Izidor Cankar odpadel od svojega poklica zavoljo ženske, nastane ponckod strašno velik šum in ropot, češ, zopet nov dokaz, da inteligent ne more biti veren, če ni obenem — slepar. Ako se pa dogodi — in to ni ravno tako redko — da kak inteligent zapusti ženo in otroke in ž njimi vse, da more iti za glasom božjim, da more postati redovnik in duhovnik, to pa ni nič in nasprotniki sploh za to vedeti nočejo. Kdor hoče biti slep, najde sredstva, da mu sama solčna luč ne more dojavljati svetlobe. . .

PRAZNIK KRISTUSA KRALJA, ki se prvič obhaja po vsem svetu na dan 31. oktobra, pozdravlja vesoljni svet, tudi nekatoliški. Saj to je ravno namen sv. očeta pri uvedbi tega novega praznika. Ves svet mora hočeš nočeš priznati Kristusovo kraljevo vlado nad seboj. Zlasti se z veseljem opaža, da je ta praznik s simpatijami sprejet v nekaterih protestantskih krogih v Ameriki. Poroča se, da bodo mnoge nekatoliške cerkvene občine ta praznik obhajale obenem s katoliško cerkvijo. O, naj Kristus Kralj resnično zavladava v srcih nas vseh, pa tudi v srcih onih naših bratov, ki so se izgubili iz pravega ovčnjaka Kristusovega!

KATOLIŠKE ZDRAVNIŠKE MISIJONARKE se imenuje nova ustanova za razširjenje sv. vere. Začela se je šele pretoklo leto. Pred dobrim mesecem so položile svoje redovne obljube prve štire članice nove ustanove. To se je zgodilo v Washingtonu. Ena teh zdravniških misijonark je takoj po zaobljubi odpotovala v Indijo na misijonsko delovanje. V svojo zdravniško oskrbo bo vzela žene in otroke. V dotičnem delu Indije so namreč ženske tako strogo ločene od moških, da more v bolezni do njih edinole ženski zdravnik. Namen te nove misijonske družbe je torej, združiti pravo misijonsko delovanje y poganskih deželah z delom poklicnega zdravnika. Kaj to pomeni, si vsak lahko misli, zlasti če je le nekaj malega bral o položaju nevednega ljudstva v nekulturnih deželah. — Ta misijonska družba šteje med svoje člane zdravniško izsolane ženske, ki so morale z dobrim uspehom končati vse v to stroko spadajoče nauke. Sprejemajo pa tudi druge, ki sicer ni so poklicne zdravnice, pač pa samo spremljajo one in jim pomagajo pri njihovem težkem poslu.

NAŠ RADIO

Polhovgrajska dolina, Slovenija. — Naj še jaz napišem par vrstic o dnevih groze, ki smo jih preživeli oni teden. Sicer ste gotovo že mnogo o tem brali v časopisih, vendar je izvirno poročilo bolj veljavno.

Bilo je tako, da se ne da popisati. Naša hiša stoji malo nad dolino v bregu na majhni terasi. Strašen je bil odtod pogled doli v dolino pod nami. Voda je segala od hriba do hriba, ne da bi se videl iz nje samo košček zemlje. Zares je bilo groza, zlasti, ker je še neprestano lilo in ker je voda še neprestano naraščala. Ko so se pa začeli okoli nas po bregovih plazovih vdirati, smo pa bili vsi kakor zmedeni. To rečem, da toliko strahu in skrbi nisem še svoj živ dan prestal. Tudi v svetovni vojski v najhujšem ognju ne. Ravno sem gledal skozi okno, ko se je vsul prvi plaz. O, nesreča! Ko bi človek mogel popisati tiste občutke, ki sem jih imel takrat. Drevesa so čisto pokonci romala navzdol proti cesti. . . Ena češnja, ki je stala prej tu na vrhu, stoji sedaj doli za cesto čisto pokonci. Jaz sem mislil, da se svet podira, ali da vidim, kako se vrti. Kakor roj čebel so mi šle misli po glavi. Šele, ko sem vzadaj za plazom opazil rjavo prst, sem se zavedel, pri čem sem in kaj se je zgodilo.

Kmalu za prvim plazom se je vsul drugi. Lilo je pa še kar naprej. Mislil sem: zdaj in zdaj bo šla hiša. . . Vso noč je se kar naprej grmelo, lilo in treskalo. Jaz sem vso noč skoraj brez prestanka stal pri oknu in v svitu bliskov gledal, kdaj se bo usul kak plaz bliže hiše, da bi hitro bežali — če bi bil še čas. . . No, hvala Bogu, na griču smo še ostali.

Iz sosedovega posestva nad nami sta prihrumela dva plaza. Eden je navalil na naše njive in precej odtrgal, da se tam ne bo moglo nikoli več orati. Tam okoli se je vsipalo še drugi dan kar brez prestanka. Repe ne bomo imeli letos prav nič, vso nam je zasulo.

Nepopisno strašno je bilo. Od Hrastenic do Belice je vzelo popolnoma vso cesto. Tam, kjer je bila poprej cesta, sedaj po večini voda teče. Še za Kopajekom, kjer je bila cesta tako visoko in trdno speljana po bregu, jo je vzelo prav do hriba, kakor bi odrezal. Iz Polhovega Gradca hodijo sedaj, kolikor morejo, po Proščici čez Zaklanec v Ljubljano. Ako ne bo država pomagala, se ne bodo ljudje nikoli več opomogli v tej dolini.

Včeraj so prihajale kar cele procesije ljudi iz Ljubljane ogledovat, kako se je naredilo. Pa so ljudje hudi nanje in pravijo: gospoda samo zijala pase, ne pomaga pa nič.

Od Žirovnika do Ljubljane je sedaj cesta že porabna. Graben izpod Sv. Katarine pa teče kar po svoje. Ne morejo ga spraviti pod most. Dva dni so bili vsi dobrovski gasilci doli, da bi mu uredili pot, pa niso nič opravili. Niso ga mogli spraviti pod most. Vse sproti jim je zasulo. Sedaj je zopet prepuščen sam sebi, nihče se ne zmeni zanj. Upam, da se bo ja država zganila.

Lojze.

Kozarje pri Ljubljani. — Danes imam poročati strašno žalostne novice. Takih bi nihče ne pričakoval. — V ponedeljek, 27. septembra je strašno deževalo vse dopoldne, gori nad Polhovim Gradcem se je pa zopet utrgal oblak. In to je napravilo tako nesrečo, da nisem v stanu povedati. Vsa dolina je uničena. Pri Guglovih n. pr. so tako ubogi, da se ne da popisati. Vso hišo imajo zasuto. Graben, ki teče tik ob hiši, je prinesel toliko šute, kamenja in drv za hišo, da je voda vdrla skozi male duri in okna. V vseh hišnih prostorih je vse polno navlake, zlasti kamenja in peska, da je uničeno do zadnjega vse, kar je bilo v teh shrambah. Ob ves živež so seveda. Rešili so se, hvala Bogu, vsi. Stara mati so bežali v gorenjo hišo, drugi pa na hlev. Siromaki nimajo kaj obleči in ne jesti. Od nas so šli delavci na pomoč. Dva dni so že gori, pa so komaj hišo za silo rešili in šuto ven speljali. — Uboga stara mamica je že vse hudo na svetu preizkusila, sedaj pa še to. . .

Pri Petriču poleg Gugla je hiša s hlevom vred zasuta do strehe. Tam, kjer je stala Mostarjeva hiša, je sedaj velikanski vodotoč. Odnoslo je tudi Janežev hlev in Štajerčevo hišo.

Kako je uničena sploh vsa dolina, se ne da popisati. Senožeti in njive so polne kamenja, parobkov in hlodov. Ljudje so pa vsi zbegani in ne vedo, kaj jim je početi. Zares je nekaj strašnega.

Tu pri nas smo tudi imeli polno dolino vode, da je večina vse pridelke uničila. Tudi krompir po kletih je bil povsod ves v vodi, pa že tako se ga je letos tako malo pridelalo. Po našem vrtu je tekla Gradašnica — potem si pač morete misliti, kako nam je bilo pri sreči v takih časih. Nič več ne moremo srečnih in veselih dni doživeti, vedno je le kaj žalostnega. Menda gre svet h koncu. . .

Mici.

OPOZORILO NAROČNIKOM!

Dogodilo se je, da nam je od začetka septembra do prve dni oktobra neki fantek jemal iz pošne bokse v Lemontu

pisma in denar. Prišli so mu na sled in njegov oče je pripravljen poravnati vso škodo. Kdorkoli izmed naročnikov ni zadnji čas prejel odgovora na svoje pismo, naj to nemudoma sporoči Upravi Ave Maria, da bomo mogli poštnemu ravnateljstvu predložiti, katera pisma pogrešamo.

Listnica uredništva:—Prošenj iz starega kraja za razne zbirke dobivamo toliko, da bi lahko skoraj ves list z njimi napolnili. Zelo težko nam je, odklanjati jih ali izbirati med njimi, toda primorani smo. Naj nam prosilci oprostite, ne moremo drugače, sicer se porazgubimo v samih prošnjah in ako jih bo preveč, jih nazadnje tudi ne bo nihče upošteval.

Naše Amerikance pa ob tej priliki znova opozarjamo: domovina je siromašna, pomagajmo ji vsak po svojih najboljših močeh!

MESEC NOVEMBER.

Ta mesec molijo kristjani za verne duše v vicah. Kdor opravlja kake pobožnosti ta mesec, lahko prejme vsak dan odpustek 7 let in sedemkrat po 40 dni in popolni odpustek enkrat v mesecu, ako se spove, obhaja in v cerkvi moli za odpustek po papeževem namenu, naj že opravlja to pobožnost z drugimi v cerkvi, ali sam doma. (Leon XIII., 17. jan. 1888.)

Vsako leto je prvega novembra od polne dalje, in drugega novembra do polnoči v vsaki cerkvi porcijunkulski odpustek za vse. Pij X., 25. jan. 1914.

MESEČNI PATRON.

Blažena Helena Enzelmini, devica 3. reda.

Ta blažena je bila hčerka zelo plemenite rodbine Enzelmini. Rojena je bila v Padovi, kjer je imela za spovednika sv. Antona Padovanskega. Zapustila je bogastvo, veselice in kar ji je svet ponujal, in šla v samostan ubogih redovnic svete Klare. V samostanu je lepo molila, premišljevala in delala. Čez dobrih 10 let jo je pa Jezus začel obiskovati z raznimi križi. Najprej ji je pošiljal hude bolezni. Ni imela uda na svojem telesu, ki bi bil zdrav; celo njeno telo je bilo trdo, mrtvo, vse v ranah. Nato je oslepla in nazadnje je še oglušela. Kaj ne, ako je bolnik mrtvouden, slep in gluhi, v kako žalostnem stanu je! A sv. Anton Padovanski jo je naučil, da je vse te velike križe s potrpežljivostjo prenašala in si nebesa zaslužila. Zdaj živa plačilo v nebesih že blizu 700 let. Papež Inocencij je potrdil njeno čiščenje.—P. A. F.

Ali imate pri Vas naročen AMERIKANSKI SLOVENEK?

"AMERIKANSKI SLOVENEK" je katoliški dnevnik, ki izhaja dnevno petkrat na teden. Prinaša najnovejše svetovne in politične vesti, podučne članke in najzanimivejše povesti. List, ki je pisan za vse sloje. Stane za celo leto \$5.00, za pol leta \$2.50. Za Chicago, Kanado in Evropo \$6.00, za pol leta \$3.00.

Ako ga Vaš prijatelj ali sosed še nima, nagovorite ga, da se naroči na ta prekornisti katoliški dnevnik. Naročnino je poslati na:

Amerikanski Slovenec

1849 WEST 22nd STREET,

CHICAGO, ILLINOIS.

MOLITVENIKI, KI JIH VAM NUDI KNJIGARNA "AMER. SLOVENCA."

Angelj varih. Platno, rdeča obr... .65	Krščansko devišstvo. Nauki, vzgledi in molitve za dekleta. Usnje, zlata obreza 1.50	Pasijonski molitvenik. Premišljevanja o trpljenju in smrti našega Odrešenika. Platno, rdeča obreza ..... .75
Angelček. Molitvenik za stare in mlade. Lična, mala oblika. Vtirane usnjate platnice, zl. obr. .75	Marija, moja ljubezen. Šmarnice z molitvenikom. Platno, rdeča obreza ..... .75	Pri Jezusu. Molitvenik za obiskovanje Jezusa v sv. Evharistiji. Platno, zlata obreza ..... .75
Bele koščene platn., zl. obr.... .90	Marija, Kraljica src. Zelo poučna knjižica za Marijine čistilce. Platno, rdeča obreza ..... .65	Vatirano usnje, zlata obreza.... 1.00
Bog med nami. Premišljevanja o presv. Zakramentu z molitvenikom. Platno, z rdečo obrezo.... 1.00	Marija, Varhinja nedolžnosti. Molitvenik za mladino. Vat. platnice z zlato obrezo..... 1.00	Priprava za smrt. Poleg molitvenika premišljevanja po sv. Alfonzu Marija Liguorski. Platno, zlata obreza 1.25
Družbenik Marijin. Molitvenik za Marijine družbe. Platno, z zlato obrezo 1.00	Usnjate platnice, zlata obreza.... 1.50	Rajski glasovi. Molitvenik male, lične oblike. Vtirano usnje, zlata obreza 1.25
Duhovni boj. Praktična premišljevanja. Platno, z zlato obrezo 1.00	Marija vrtnarica. Šmarnice..... .95	Skrbi za dušo. Usnje, zlata obreza 1.50
Filoteja. Premišljevanja o pravem krščanskem življenju z molitvenikom. Platno, rdeča obreza.... 1.00	Molitvenik za ameriške Slovence. Vtirane platnice, zlata obreza.. 1.50	Sv. Rožni venec. Poleg molitvenika premišljevanja o sv. Rožnem vencu. Platno, rdeča obr. 1.00
Getzemani in Golgota. Premišljevanje trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa. Zlasti pripravna za postni čas. Platno, rdeča obreza 1.00	Bele, koščene platnice, s sliko, zlata obreza 1.50	Sveta Marjeta Marija Alakok. Molitvenik in pouk o češčenju Presv. Srca Jezusovega. Platno, rdeča obreza 1.00
Hoja za Kristusom. Usnje, zlata obreza 1.00	Usnjate platnice, zlata obreza.. 1.25	Sveta ura. Vat. usnje, zlata obr., z velikim tiskom 1.65
Iz duhovne zakladnice Tomaža Kempčana. Kratka premišljevanja. Platno, rdeča obreza..... .45	Platnene platnice, zlata obreza 1.00	Šmarnice Arskega župnika. Razlaga lavretanskih litanij. Platno, rdeča obreza 1.00
Kratko navodilo za pravo pobožnost do Matere božje. Platno, rdeča obreza ..... .75	Na Sveto Goro. Poučna premišljevanja z molitvenikom. Platno, rdeča obreza ..... .75	Zgodi se Tvoja volja. Bele in črne koščene platnice, zlata obr. 1.50
Kam greš? Bele, koščene platnice, zlata obreza 1.00	Nebesa naš dom. Mala, zelo okusna oblika. Usnje, zlata obreza.. 1.25	Vat. platnice, zlata obreza..... 1.50
Vatir. usnjate platnice, zl. obr. 1.25	Nebeška hrana. Poleg molitvenika, premišljevanja za posamezne dni v mesecu. Usnje, zlata obreza, 2 knjigi 2.00	Platnene platnice, rdeča obreza .60
	Oče naš. Koščene, bele ali rujave platnice, zlata obreza ..... .75	
	Platno, rdeča obreza ..... .25	

ZA DRUGE KNJIGE GLEJTE CENIK V "AMER. SLOVENCU", ALI PA PIŠITE PO CENIK.

Naročilu je pridjati potrebni znesek v Money Orderu, Draft čeku ali znamkah. Vsa naročila naslovite na:

Amerikanski Slovenec

1849 WEST 22nd STREET,

CHICAGO, ILLINOIS.

BOŽIČ V JUGOSLAVIJI

bo veselo proslavljen pri mnogih družinah, le tedaj, če se bodo spomnili na nje rojaki v Ameriki.

Pomagati potrebnim, je ena izmed najlepših čednosti; pa tudi to si zapomnite, da če pošljete denar pred prazniki je veliko bolj vpoštevan, kakor po praznikih; zato ne odlašajte s pošiljateljivo.

Dostavljanju denarnih pošiljatev dajemo posebno pozornost in skrb, ter zasiguramo vsakogar, da se gotovo izplača popolna vsota naslovniku, in to v najkrajšem času.

Z ozirom na naš veliki promet, in ker imamo zveze z največjimi bankami v Jugoslaviji, vam lahko nudimo najnižje cene.

Tisti pa, ki bi radi prebili božične praznike v Jugoslaviji, priporočamo, da se obrnejo za tozadevne informacije za potovanje na naš potovalni oddelek.

Kaspar American State Bank

1900 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Največja slovanska banka v Ameriki.

SIGURNA BANKA ZA VLAGANJE VAŠIH PRIHRANKOV

POZOR! POZOR!

Nabavite si knjigo:

"Štiri leta v ruskem ujetništvu."

V dodatku pregled zgodovine ruskega naroda.

SPISAL JOSIP GRDINA, bivši vojni ujetnik na Ruskem.

CENA \$2.00.

Dobiva se:

Knjigarna J. Grdina

6121 St. Clair Ave.

Cleveland, O.

KAKŠEN NAJ BO VAŠ DOM!!!

steljno opravilo. Poleti vas bodo prišli obiskati vaši prijatelji kako vam bo ugajalo, ako boste imeli lepo moderno pohištvo!

Mnogi ki so pri nas kupili pohištvo, ga danes po desetih letih ne dajo za isto ceno. Vidite, kako pametno je bilo kupiti dobro pohištvo: Ves ta čas so imeli pohištvo za hišno opravilo, kar jim je bilo v veselje, in je še več uredno danes.

Predno greste kam drugam, oglasite sa pri nas! Mi dajemo na lahka odplačila in sile ne delamo nikomur v tirjavi, vsi naši odjemalci to vedo. POSEBNO SO VABLJENI ŽENINI IN NEVESTE.

Kadar imate pa pohištvo že v svoji hiši je pa še druga potrebna stvar, namreč: Victor Gramafon in plošče. Vsaki ve, da so "VICTOR'S NAJFINEJŠE V AMERIKI." Boljših muzikaličnih aparatov ni, kakor so najmoderneje sedaj na razpolago "VICTOR" aparati. Ko slišite Victor Gramafone VITONOLAS, se vam zdi, da slišite velike orglje in prave cerkvene pesmi, ali pa da slišite iz zvonika krasno potrkavanje. Nikdo ne more verjeti, kako močne glasove imajo in kako jasno in različno se sliši. Pridite ali pa pišite za pojasnila. Drage volje vam pošljemo vsa pojasnila in gramafoni.

nila. Ko boste slišali te novovrstne muzikalije, se boste čudili, da se more kaj sličnega doseči, kakor so te

Za obilo naročil in udeležbe se priporočamo: **A. GRDINA in SINOVI**

6019 St. Clair Ave. Podružnica 15301-7 Waterloo Rd. Stanovanje 1035 E. 62nd St., Cleveland, O.

"A V E M A R I A"

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. —

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777
1900 West 22nd Place, Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets, Lemont, Illinois
Phone 38 - R.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Illinois
SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO
IN ZMERNE CENE.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street, Chicago, Illinois.
NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.
Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z.
D. in tudi v stari kraj. —

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

1912 West 22nd Street, Chicago, Illinois
Phone Canal 6319
Zaloga svežega in prekajenega mesa.

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše. Poklada stenski papir. —
Rojaki podpirajte svojega rojaka.

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistosti.

**Triner's Bitter
Wine**

vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljše zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik

2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.

Velika zaloga vseh električnih potrebščin.
Phone Canal 5190

J. N. PAZDERTZ

SLOVENSKA GROCERIJA IN
MESNICA.

Najboljše blago in zmerne cene.
Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

MICHAEL TRINKO

PLASTERING CONTRACTOR.

Slovcem se priporoča.

2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —

2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.